

ພຣະສຣິດທຈຽມສິກຂາ

ພົບຈ້າບ
ສາມເື່ອ
ຂວບ
ສຣິດເຕັຍບ

ສຸ່ນື່ວສຣຽງາຣສິກຂາ

พระคริสตธรรมศึกษา

พื้นฐานความเชื่อของคริสเตียน

คู่มือครูวีรศึกษาศึกษา

A 480

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

28/2 ซอยประชาอุทิศ

ถนนปฎิพัทธ์ กรุงเทพมหานคร 4

Adapted and translated from
BASIC BIBLE TRUTHS
By Marilyn Kunz and Catherine Schell
Through the kind permission of
DAVID C. COOK PUBLISHING CO.
Elgin, Illinois U.S.A.

พิมพ์ที่โรงพิมพ์จรัสนิทวงศ์ 367/18-19 ตามแยกไฟฉาย ถนนจรัสนิทวงศ์ กรุงเทพฯ
นายเล็ก ไชยเทอดธรรม ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ.2519 โทร.673374

คำนำ

ครั้งหนึ่งเกิดแผ่นดินไหวที่กรุงมนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ ตึกห้าชั้นหลังหนึ่งชื่อ “รูบี้ทาวเวอร์” พังทลายลงมา มีคนประมาณ 300 คนเสียชีวิต และบาดเจ็บประมาณ 600 คน ประธานาธิบดีได้ไปเยี่ยมสถานที่แห่งนั้น แล้วมองไปรอบ ๆ บริเวณนั้น เห็นตึกห้าชั้นอีกหลังหนึ่ง ซึ่งอยู่ถัดไป ยังคงยืนตระหง่านอยู่ และไม่มีรอยร้าวแต่ประการใด จึงเรียกวิศวกรไปตรวจสอบ ก็ทราบว่าตึกที่พังทลายลงมานั้น เนื่องจากมีรากฐานไม่แข็งแรง

การที่คริสเตียนจะมีความเชื่อ หรือมีชีวิตฝ่ายวิญญาณจิตที่เข้มแข็ง หรือไม่ขึ้นอยู่กับที่ “รากฐานความเชื่อของเขา” ดังนั้นเราจึงพิมพ์หลักสูตรนี้ เพื่อเหตุผลอย่างน้อยสามประการ เพื่อเป็นการช่วยคริสเตียนให้มี:-

ประการแรก รากฐานความเชื่อที่มั่นคง ที่จะยั่งยืนอยู่ได้ เมื่อได้รับการทดลอง (ดูคำอุปมาของพระเยซูเกี่ยวกับการสร้างเรือนไว้บนศิลา มัทธิว 7:24-27)

ประการที่สอง พระคริสตธรรมคัมภีร์ เตือนเราว่า “จงเตรียมใจไว้ให้พร้อม เพื่อท่านจะสามารถตอบทุกคน ที่ถามท่านว่า ท่านมีความหวังใจเช่นนี้ ด้วยเหตุผลประการใด” (ดู 1 เปโตร 3:15) เราหวังว่าคู่มือเล่มนี้ จะช่วยท่านให้สามารถตอบคนอื่นได้ ถึงเหตุผลที่ท่านมีความเชื่อเป็นคริสเตียน

ประการที่สาม เพื่อท่านผู้เป็นครูจะใช้ในการสอนผู้ที่มาเรียน ในชั้นของท่านให้เขาเหล่านั้นมีความเชื่อมั่นคงเข้มแข็งขึ้น ทั้งนี้จะมีส่วนช่วยให้คริสตจักรยืนหยัดเพื่อพระเจ้า ในวาระที่มีการทดลองและความยุ่งยากนานาประการมากระทบกระเทือนคริสตจักร

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

สารบัญ

บทเรียนที่ 1 ความเชื่อ	6
บทเรียนที่ 2 พระคริสตธรรมคัมภีร์	10
บทเรียนที่ 3 พระลักษณะของพระเจ้า.....	14
บทเรียนที่ 4 ความเป็นมาของจักรวาล	18
บทเรียนที่ 5 พระเยซูคริสต์ คือผู้ใด.....	22
บทเรียนที่ 6 มนุษย์นั้นเป็นใครหนอ?	26
บทเรียนที่ 7 การไถ่โทษบาป	30
บทเรียนที่ 8 การฟื้นคืนพระชนม์ และการเสด็จสู่สวรรค์	34
บทเรียนที่ 9 พระวิญญาณบริสุทธิ์.....	38
บทเรียนที่ 10 ชีวิตใหม่ในพระคริสต์.....	42
บทเรียนที่ 11 คริสตจักร	46
บทเรียนที่ 12 การเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์	50
บทเรียนที่ 13 บ้านถาวรของเรา.....	54

บทเรียนที่ 1 ความเชื่อ

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน ฮีบรู 11:1-3,6,32,34 โรม 10:9,14-17, ยากอบ 2:14-17

เมื่อกล่าวถึง “ความเชื่อ” คนทั่วไปมักคิดถึง ลัทธิ คำสอนของศาสนาต่าง ๆ เช่นความเชื่อในเรื่องภูตผีปิศาจ ในเครื่องรางของขลัง ในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ ผู้ที่เป็นคริสเตียน ก็มักจะนึกถึงพระเจ้าเป็นต้น แท้จริง “ความเชื่อ” ไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับศาสนา ผู้ที่มีความเชื่อ ก็ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ที่เคร่งครัดในทางศาสนา เพราะความเชื่อเป็นสิ่งธรรมดาทั่ว ๆ ไปซึ่งทุกคนมี และเราทุกคนต้องใช้ความเชื่อเสมอเช่น เวลารับประทานอาหาร เราต้องเชื่อว่าอาหารนั้นเป็นประโยชน์ ไม่เป็นพิษเวลานั่งรถไฟ เราเชื่อว่ารถไฟนั้นจะนำเราไปสู่จุดหมายปลายทาง เวลาสวมเสื้อ เราต้องเชื่อว่าเสื้อของเราทนทานสามารถปกคลุมร่างกายได้อย่างดี แม้แต่การปฏิเสธคำสอนเกี่ยวกับพระเจ้า ก็เป็นความเชื่อ เพราะเขาเชื่อว่าไม่มีพระเจ้า

ก. ความสำคัญของความเชื่อ

ความเชื่อเป็นสิ่งที่เราขาดไม่ได้ บุคคลใดก็ตามหากไม่มีความเชื่อ เขาจะขาดความสุขตลอดชีวิต เพราะจะเต็มไปด้วยความกลัว และความสงสัยอยู่ตลอดเวลา

สตรีคนหนึ่งมีฐานะค่อนข้างดี หล่อนไม่เคยนั่งเครื่องบินมาก่อน และไม่มีความรู้สักอย่างนั่งด้วย เพราะกลัวว่าเครื่องบินจะตก ครั้งหนึ่ง เพื่อนของหล่อนชวนให้โดยสารเครื่องบินไปต่างจังหวัด หล่อนขัดไม่ได้จึงรับคำชวน หล่อนรู้สึกตื่นเต้นเล็กน้อย เมื่อก้าวขึ้นไปในเครื่องบิน ต่อมาไม่นานเครื่องบินเริ่มทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า เพื่อน ๆ ของหล่อนต่างตื่นเต้นดีใจมาก ที่ได้เห็นทิวทัศน์อันสวยงามของพื้นดิน ซึ่งค่อย ๆ เล็กลง ๆ ขณะที่เครื่องบินบินสูงขึ้นตามลำดับ

ส่วนสตรีคนนั้น หลับตาและหายใจไม่ทั่วท้อง เกรงว่าเครื่องบินจะตก คนที่มีความเชื่อ นั่งเครื่องบินด้วยความเพลิดเพลิน ส่วนคนขาดความเชื่อ การนั่งเครื่องบิน ก็เป็นสิ่งทรมานทั้งใจและกายของเขา

ความเชื่อเป็นรากฐานของหลักคำสอนของคริสเตียน เพราะความเชื่อทำให้มนุษย์รอดพ้นจากความพิศบาป (เอเฟซัส 2:8) ทำให้คริสเตียนเป็นผู้ชอบธรรม (โรม 5:1) ทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัย (ฮีบรู 11:6) ทำให้พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐาน (มาระโก 11:24) และคริสเตียนทุกคนมีชีวิตประจำวันด้วยความเชื่อฟังองค์พระเยซูคริสต์ (กาลาเทีย 3:11)

ข. ความหมายของความเชื่อ

ความเชื่ออาจจะหมายถึง ความไว้วางใจ ถ้าเราไม่สบาย ไปหาหมอ หมอตรวจอาการเสร็จแล้วก็ให้ยาไปรับประทานถ้าเราเชื่อหมอ เราก็จะวางใจในหมอ ไม่ว่าหมอจะสั่งให้ทำอะไร เราก็จะปฏิบัติตาม

ความเชื่อยังหมายถึง “ความมั่นใจ” หรือ “ความแน่ใจ” พระธรรมฮีบรูบอกไว้ว่า “ความเชื่อ คือความแน่ใจในสิ่งที่เราหวังไว้ เป็นความรู้สึกลักษณะอย่างมั่นใจว่า สิ่งที่ยังไม่ได้เห็นนั้นมีจริง (ฮีบรู 11:1) เช่นการศึกษาของนักเรียน แม้เขาจะมองไม่เห็นอนาคต แต่เขาเชื่อ และมั่นใจว่า หากเขาพยายามศึกษาต่อไป เขาจะมีอนาคตที่สดใส เขาจึงพยายามเล่าเรียนไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยาก

จากความหมายของความเชื่อนี้ ทำให้เราเห็นถึงความเกี่ยวพัน ระหว่างความเชื่อกับชีวิตมนุษย์ ความเชื่อเป็นจุดแรงกระตุ้นให้มนุษย์กระทำในสิ่งที่ตนคิด เป็นจุดเข็มทิศ นำทางแห่งชีวิตของแต่ละคน แต่ความเชื่อที่มนุษย์ทั่วไปมีนั้น อาจเป็นความเชื่อที่ผิดหรือถูก เพราะมนุษย์ทุกคน มีสติปัญญา ความรู้ ความเข้าใจที่จำกัดความเชื่อของมนุษย์เปลี่ยนแปลงได้ง่ายตามยุคตามสมัย เช่นสมัยก่อน มนุษย์เชื่อว่าดวงจันทร์ เป็นเทพเจ้าองค์หนึ่ง จึงพากันกราบไหว้บูชา แต่บัดนี้ วิทยาศาสตร์เจริญก้าวหน้า มนุษย์สามารถเดินทางไปถึงดวงจันทร์ได้ ความเชื่อสมัยเก่า จึงเปลี่ยนแปลงไป

ความเชื่อที่ไม่ถูกต้อง จะไม่เป็นประโยชน์แก่มนุษย์เลย ไม่ว่ามนุษย์จะพยายามเชื่ออย่างจริงจัง และบริสุทธิ์ใจสักเพียงใด คนที่โดยสารถไฟผิด ตั้งใจจะไปภาคใต้ แต่ขึ้นรถไฟสายเหนือ แม้เขาจะพยายามเชื่อสักเท่าใดก็ตาม รถไฟคันนั้นจะไม่นำเขาไปภาคใต้เป็นอันขาด ยิ่งพยายามเชื่อ ก็ยิ่งห่างจากความจริงมากขึ้นทุกที

ความเชื่อที่ไม่ถูกต้อง ไม่เพียงแต่ไม่มีประโยชน์แก่ผู้เชื่อแล้ว ยังอาจนำภัยอันตรายมาสู่เขาด้วย เช่น ชายคนหนึ่งขับรถยนต์ไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง เมื่อใกล้ถึงสะพาน เขาเห็นป้าย เขียนว่า “ระวังสะพานชำรุด” เขาเชื่อว่า เขามีฝีมือดีพอที่จะขับรถข้ามสะพานนั้นได้อย่างสบาย จึงบีงรถเต็มที่ ปรากฏว่า ชายคนนั้นได้รับอันตราย เพราะรถตกสะพาน ฉะนั้นไม่ว่าจะเชื่ออย่างไรก็ตาม การเชื่อด้วยใจจริงยังไม่เพียงพอ ท่านต้องเชื่อในทางที่ถูกด้วย แต่การที่จะรู้ว่า ความเชื่อของคณานั้นถูกหรือผิด ย่อมต้องมีมาตรการบางอย่างเป็นเครื่องวัด ถ้าท่านต้องการขับรถให้ถูกต้องตามกฎหมาย ท่านต้องรู้กฎหมาย ถ้าท่านต้องการไปเชียงใหม่ ท่านต้องรู้ว่าท่านจะไปได้อย่างไร มาตรการนี้เรียกว่า “รากฐานแห่งความเชื่อ” หากท่านต้องการให้ชีวิตของท่าน ดำเนินไปในทางที่ถูกต้อง เต็มไปด้วยความมั่นใจ เต็มไปด้วยความหวัง ท่านจำเป็นต้องมีรากฐานแห่งความเชื่อที่ถูกต้อง แล้วดำเนินชีวิตตามรากฐานนั้น ๆ

ค. รากฐานแห่งความเชื่อ

รากฐานแห่งความเชื่อเกิดขึ้นได้หลายทาง เช่น จากการได้เห็น ได้ยิน ได้อ่าน และจากการคิดพิจารณาโดยตนเอง ฉะนั้นความเชื่อจึงมิใช่สิ่งใดสิ่งหนึ่ง ที่ท่านทำให้เกิดขึ้นเองได้ แต่เกิดขึ้นจากแรงกระตุ้นการชักจูง การนำ จากภายนอก เหตุที่ท่านเชื่อว่า บนดวงจันทร์ไม่มีสิ่งที่มีชีวิตก็เพราะท่านได้ยิน ได้อ่าน หรือได้เห็นรูปภาพในหนังสือ ท่านจะพยายามเชื่อเอาเอง โดยไม่มีหลักฐานหรือมูลความจริงเลย นั้นย่อมเป็นการยาก

ความเชื่อของคริสเตียน ก็มีได้เป็นสิ่งที่คริสเตียนทำขึ้นเอง หรือเป็นสิ่งที่เราพยายามนึกเอาเอง โดยไม่มีรากฐาน ความเชื่อเช่นนั้นเป็นความเชื่อที่มงาย เชื่อถือได้ยาก คริสเตียนที่พยายามสร้างความเชื่อด้วยตนเอง หรือบังคับตนเองให้เชื่อ มักจะเป็นคริสเตียนที่ไม่เข้มแข็งในความเชื่อเพราะขาดสิ่งยึดเหนี่ยว

รากฐานสำคัญแห่งความเชื่อของคริสเตียนมีสองประการ คือ **พระเจ้า** และ**พระวจนะของพระองค์** ความเชื่อของคริสเตียนเกิดขึ้นได้ เพราะการรู้ความจริงเกี่ยวกับพระเจ้า และพระคำรัสของพระองค์ (โรม 10:17)

ในสมัยพระคัมภีร์เดิมพระเจ้าตรัสโดยตรงกับมนุษย์ โดยผ่านบุคคลที่พระเจ้าทรงเลือกสรร หรือศาสดาพยากรณ์ เช่น โนอาห์ อับราฮัม โยชูวา ดาวิด โมเสส อิชยาห์ เอลียาห์ เอลีชา เป็นต้น เมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จมา พระเจ้าทรงตรัสกับมนุษย์ โดยพระบุตรของพระองค์เอง คือพระเยซูคริสต์ เดียวนี้พระเจ้าตรัสกับเรา ทางพระคริสตธรรมคัมภีร์และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ขณะที่เราอ่านพระวจนะของพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์จะช่วยให้เรา เข้าใจถึงความหมายที่แท้จริง

ก่อนที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จกลับสู่สวรรค์ พระองค์ตรัสแก่สาวกของพระองค์ว่า เป็นการดีสำหรับเรา “...คือสิ่งที่เราไปนั้นจะเป็นประโยชน์แก่ท่าน เพราะถ้าเราไม่ไปพระองค์ผู้ช่วยนั้น จะมีได้มาหาท่าน....เมื่อพระองค์นั้นมาแล้ว พระองค์จะบันดาลให้โลกนั้นรู้ลึกถึงความผิด ถึงความชอบธรรม และถึงความพิพากษา....พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทุกอย่าง...” (ยอห์น 16:7-15)

เรากล่าวได้ว่า รากฐานแห่งความเชื่อของคริสเตียน เป็นรากฐานที่เข้มแข็งเพราะตั้งอยู่บนรากฐานของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธิ์ ผู้มีสติปัญญา ความสามารถความรอบรู้ไม่จำกัด และพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงไม่เปลี่ยนแปลง พระวจนะของพระองค์ก็ไม่เปลี่ยนแปลงด้วย “ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่คำของเราจะสูญหายไป หามิได้เลย” (มัทธิว 24:35)

คริสเตียนหลายคนที่เคยสงสัยและถามตัวเองว่า ทำไมตนจึงมีความเชื่ออ่อนยอกจะพบความสว่างบ้างแล้วว่า แท้จริงความเชื่อของเรา ตั้งอยู่บนรากฐานแห่งพระคำรัสของพระเจ้า และพระเจ้าเองผู้ที่จะมี ความเชื่อที่มั่นคง หรือผู้ที่ต้องการให้ความเชื่อของเขาเจริญก้าวหน้า และเข้มแข็งเสมอ จึงต้องเข้าสนิท

กับพระเจ้าและอ่านพระวจนะของพระองค์เป็นประจำ คนที่มีความเชื่อ นอกจากอ่าน และฟังพระวจนะของพระเจ้าแล้ว ยังปฏิบัติตามด้วยความเชื่อที่สมบูรณ์ คือการวางใจในพระเจ้าและพระคำรัสของพระองค์ แล้วปฏิบัติตาม (ยากอบ 2:14-17) ความเชื่อชนิดนี้เป็นเหมือนลูกกุญแจ ที่ไขแม่กุญแจได้ คริสเตียนที่ดำเนินชีวิตอยู่บนรากฐานแห่งความเชื่อที่ถูกต้อง ก็จะได้รับพระพรอย่างเหลือล้น

เนื่องจากความเชื่อเกี่ยวข้องกับหลักคำสอนหรือพระวจนะของพระเจ้า จึงจำเป็นที่คริสเตียนทุกคน จะต้องรู้ซึ่งในพื้นฐานแห่งความเชื่อของคริสเตียน เช่นเรื่องพระเยซูคริสต์ ความรอดบาป พระคำรัสของพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์และคริสตจักร เป็นต้น ซึ่งเราจะศึกษาต่อไป

บทเรียนที่ 2 พระคริสตธรรมคัมภีร์

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน 2 ทิโมธี 3:16,17, มัทธิว 24:35, ฮีบรู 4:12,13, โรม 10:17, โรม 1:16, สดุดี 119:93,111,127,147,9,11 ยอห์น 15:7

เรากำลังย่างเข้าสู่ยุคที่วิทยาศาสตร์และวิทยาการต่าง ๆ กำลังเจริญวัฒนาและรุดหน้าอย่างน่าอัศจรรย์ที่สุด ภายในทุกอาทิตย์ เราเห็นสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ เกิดขึ้น ทำให้มนุษย์ในทุกแห่งทั่วโลกต้องปรับปรุงตัวอย่างเร่งด่วน เพื่อให้ทันยุคสมัยใหม่นี้ มิฉะนั้น จะถูกเรียกว่าเป็นคนล้าสมัยได้ง่าย ๆ

เรื่องหมายอย่างหนึ่ง ที่สื่อให้เห็นความเจริญของประเทศชาติ หรือสังคมคือ วัฒนาการทางการศึกษา รัฐบาลทุกประเทศกำลังหาทางช่วยเหลือให้ประชาชนรู้จักอ่านเขียนหนังสือมากยิ่งขึ้นและให้มีโอกาสอ่านหนังสือที่เป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตมากขึ้น หนังสือชนิดหนึ่งที่อาจจะพูดได้ว่า ทุกคนขาดเสียไม่ได้ คือหนังสือพิมพ์ ถ้าท่านไม่ได้อ่านหนังสือพิมพ์ หรือฟังข่าวจากวิทยุหนึ่งอาทิตย์ท่านจะรู้สึกตัวว่า ล้าสมัยมากทีเดียว มีหนังสืออื่น ๆ อีกหลายเล่ม ซึ่งเป็นประโยชน์แก่เรา แต่มีหนังสือที่สำคัญที่สุดเล่มหนึ่งซึ่งคนจำนวนมาก เคยได้ยินแต่ไม่รู้จัก แม้แต่คริสเตียนบางคน ก็มองข้ามความสำคัญของหนังสือเล่มนี้ เขาใช้เวลาอ่านหนังสือ และนิตยสารต่าง ๆ มาก แต่ใช้เวลาอ่านหนังสือนี้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น หนังสือนี้คือ **พระคริสตธรรมคัมภีร์** เราจะศึกษาความเป็นมาของหนังสือนี้ เพื่อจะทำให้เรารู้จักหนังสือเล่มนี้ดีขึ้น และช่วยกระตุ้น ให้เราอ่านหนังสือเล่มนี้ด้วยความเพียรพยายามเสมอ

ก. ผู้ประพันธ์

หนังสือจะดีหรือไม่ดี ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับผู้ประพันธ์ เพราะเขาเป็นผู้ที่กำหนดหนังสือนั้น พระคริสตธรรมคัมภีร์ประพันธ์โดยนักประพันธ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในจักรวาล คือ **พระเจ้า** เป็นหนังสือเล่มเดียวในโลกเท่านั้น ที่พระเจ้าทรงประพันธ์ขึ้นโดยเหตุนี้ เราเรียกพระคริสตธรรมคัมภีร์ว่า “พระคำรัสของพระเจ้า” หรือ “พระคัมภีร์บริสุทธิ์”

หลายคนถามว่า พระเจ้าทรงเป็นวิญญาณ จะประพันธ์หนังสือได้อย่างไรพระคริสตธรรมคัมภีร์ให้คำตอบว่า พระองค์ทรงคลอใจ ให้คนของพระองค์ เขียนขึ้น (2 ทิโมธี 3:16) บางคนถามทันทีว่า ถ้ามนุษย์เป็นผู้เขียน มนุษย์ก็เป็นผู้ประพันธ์ จะกล่าวว่าพระเจ้าทรงประพันธ์ได้อย่างไร เราสามารถตอบคำถามนี้ได้ โดยดูตัวอย่างจากพนักงานพิมพ์ดีดที่มีหน้าที่พิมพ์หนังสือให้ผู้อื่น สมมุติว่า ท่านเขียนจดหมายฉบับหนึ่งให้เพื่อน เพื่อความสวยงาม และเป็นระเบียบเรียบร้อยเมื่อเขียนเสร็จแล้ว จึงนำจดหมายฉบับนั้นไปให้เพื่อนซึ่งเป็นช่างพิมพ์ดีด ขอร้องให้เขาช่วยพิมพ์ให้ เมื่อเพื่อนคนนั้นพิมพ์เสร็จ

แล้ว เขาจะลงนามที่ท้ายจดหมายด้วยตัวของเขาเองได้ไหม ไม่ได้เป็นอันขาด เพราะเขาเป็นเพียงผู้พิมพ์จดหมายนั้น มิได้เป็นผู้ประพันธ์ หรือเจ้าของจดหมาย ผู้เขียนจดหมายคือท่านเองในทำนองเดียวกัน ผู้ที่เขียนพระคัมภีร์ขึ้นมิใช่เป็นผู้ประพันธ์อย่างแท้จริง พระเจ้าทรงเป็นผู้คลุใจให้เขาเขียน ตามที่พระองค์ทรงพอพระทัย พระเจ้าจึงทรงเป็นผู้ประพันธ์โดยแท้จริง

พระเจ้าทรงคลุใจ คนของพระองค์ประมาณ 40 คน ให้เขียนพระคริสตธรรมคัมภีร์ขึ้น คนเหล่านี้มีชีวิตอยู่ในยุคต่าง ๆ กัน บ้างเป็นผู้ที่ได้รับการศึกษาสูง มีตำแหน่งเป็นพระมหากษัตริย์ บ้างเป็นผู้ได้รับการศึกษาดำ มีอาชีพเป็นชาวประมงธรรมดา บ้างเป็นนายแพทย์ คนเก็บภาษี นักดนตรี บ้างเป็นคนเลี้ยงแกะ คนเย็บกระโجمชาย เขาเหล่านี้ใช้เวลาเขียนทั้งสิ้นรวมกันประมาณ 1,600 ปี หมายความว่าผู้เขียนคนแรก กับผู้เขียนคนสุดท้าย มีระยะเวลาห่างกันประมาณ 1,600 ปี คงทำให้เราจินตนาการได้ว่าต้องใช้คนในกี่ชั่วอายุคน จึงจะเขียนพระคริสตธรรมคัมภีร์ ทั้งเล่มที่เราเห็นอยู่นี้ได้สำเร็จ นอกจากนั้นผู้เขียนเหล่านั้น ยังอยู่ในภูมิภาคต่าง ๆ กัน มีขนบธรรมเนียมประเพณีไม่เหมือนกัน เนื่องจากความแตกต่างมากมายของผู้เขียนเหล่านี้ น่าจะทำให้พระคริสตธรรมคัมภีร์ มีเนื้อความสับสน ติดต่อกันเป็นเล่มเดียวกันไม่ได้ ความอัศจรรย์อยู่ที่นี้เอง แม้พระคริสตธรรมคัมภีร์มีผู้เขียน 40 คน ใช้เวลาประมาณ 1,600 ปี แต่เมื่อเอาหนังสือต่าง ๆ มารวมกันแล้วปรากฏว่า เนื้อเรื่องติดต่อกัน เป็นเรื่องราวเดียวกัน และนำไปสู่เป้าหมายเดียวกัน คือสอนให้มนุษย์รู้จักพระเจ้าเที่ยงแท้ ทั้งนี้เราจะอธิบายเป็นอื่นไม่ได้ นอกจากพระเจ้าเป็นผู้ทรงประพันธ์พระคริสตธรรมคัมภีร์ขึ้น จึงไม่เป็นที่แปลกประหลาดอันใดที่เนื้อความในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ติดต่อกันเป็นหนังสือเล่มเดียว ได้อย่างอัศจรรย์ ในเมื่อมีผู้ประพันธ์เดียวกัน

ข. การคลุใจ

คำว่า “คลุใจ” มีความหมายว่า “พาไป” คล้าย ๆ เรือใบที่ถูกลมพัดพาไปตามกระแสลม “คลุใจ” ยังหมายถึง “ลมหายใจ” หากเอาสองความหมายมารวมกัน ก็อาจได้ความหมายว่า “คลุใจ” คือ ลมหายใจของพระเจ้าที่ทรงพัดพาจิตใจมนุษย์ให้คล้อยตามไป ผู้ที่ได้รับการคลุใจให้เขียนพระคริสตธรรมคัมภีร์ขึ้นจึงเป็นผู้ที่ได้รับการทรงนำเป็นพิเศษ จากพระเจ้าให้เขียนเรื่อง ที่พระองค์ทรงพอพระทัย

พระองค์จะทรงชักจูงใจหรือควบคุมใจของเขา ให้สามารถเขียนได้ถูกต้องตามพระประสงค์ทุกประการ โดยไม่มีข้อบกพร่องหรือผิดพลาดเลย แม้แต่ถ้อยคำที่ผู้เขียนใช้ ก็เป็นไปโดยการคลุใจของพระเจ้าด้วย เพราะถ้อยคำเกี่ยวข้องกับความหมายที่พระองค์ทรงประสงค์ให้เขียนหากใช้ถ้อยคำไม่ถูกต้อง จะทำให้ความหมายเดิม ที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้มนุษย์ทุกคนรู้คลาดเคลื่อนไป เวลาเขียนพระคัมภีร์พระเจ้าจึงทรงคลุใจให้ผู้เขียนเลือกถ้อยคำที่เหมาะสมและถูกต้องด้วย

ที่กล่าวมานี้มิได้หมายความว่าผู้เขียนหมดสติ ไม่มีความรู้สึกนึกคิดเหมือนคนที่ทรงเจ้าเข้าผี หากท่านจะศึกษาต้นฉบับของพระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับภาษาฮีบรู และภาษากรีก ท่านจะเห็นลีลาการเขียน ตลอดจนภาษา ยากง่าย แดกต่างกัน ตามความรู้และบุคลิกลักษณะของผู้เขียน ที่เป็นเช่นนี้แสดงให้เราเห็นว่าผู้เขียนมิได้หมดสติสัมปชัญญะ แล้วเขียนตามที่พระเจ้าทรงกระซิบ ดังที่บางคนเข้าใจผิด แท้จริงพระเจ้าทรงให้ผู้เขียน เขียนตามความรู้ ตามลีลาการเขียนของตนและพระองค์ทรงทำการในจิตใจ ให้เขามีความคิด ความเข้าใจ ตามที่พระองค์ทรงปรารถนา บางครั้งผู้เขียนอาจไม่เข้าใจเรื่องลึกๆ บางอย่างที่พระองค์ทรงประสงค์ให้เขียน เช่น คำพยากรณ์ต่าง ๆ หรือเรื่องที่ผ่านมาแล้วในอดีตกาลอันไกลโพ้น เช่น เรื่องราวการสร้างโลกของพระเจ้า ในกรณีนี้ พระเจ้าอาจทรงสำแดงให้เขาเห็นนิมิตหรือเข้าใจโดยวิธีต่าง ๆ เช่นตรัสโดยตรงกับผู้รับใช้ของพระองค์ ดังเช่นพระคัมภีร์เดิมหลายเล่ม ซึ่งมนุษย์ไม่อาจเข้าใจได้ด้วยตนเอง

ความจริงจากเรื่องการคลาดใจนี้ ทำให้เราเห็นพระสติปัญญา อันล้ำเลิศของพระเจ้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ทรงสามารถใช้ภาษาต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นภาษาที่ยากหรือภาษาธรรมดา ในการเปิดเผยความจริงของพระองค์ และสามารถใช้นุคคูลใดก็ได้โดยการใช้ถ้อยคำ วลี วิธีพูด วิธีเขียน ความคิด และภาษาของผู้เขียน ซึ่งเป็นส่วนของบุคลิกลักษณะของเขาโดยตรง ซึ่งแตกต่างจากบุคคลอื่น ให้เขียนพระคำรัสอันล้ำค่าของพระองค์ ติดต่อกันได้ตลอดเล่ม จึงไม่เป็นการยากสำหรับพระเจ้า ที่จะทรงใช้เราทุกคน ไม่ว่าจะเป็นคนประเภทใด มีวิชาความรู้ ความสามารถเพียงใด ให้ทำการอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงมอบหมายให้ทำ

ค. ฤทธิ์อำนาจ ของพระคริสตธรรมคัมภีร์

1. **ไม่มีใครทำลายให้สาบสูญได้** แม้มีคนพยายามทำลายหลายครั้ง พระวาระของพระองค์ นับวันจะได้รับการเผยแพร่มากขึ้นทุกวัน ปัจจุบัน พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้รับการแปลเป็นภาษาต่าง ๆ มากกว่า 1200 ภาษา และแจกจ่ายไปในที่ต่าง ๆ เกือบทั่วทุกมุมโลก (มัทธิว 24:35)

2. **ไม่เปลี่ยนแปลง** แม้วิชาการทุกอย่างในโลก เปลี่ยนแปลงไปตามยุคตามกาลเวลา แต่พระคำรัสของพระเจ้าไม่เปลี่ยนแปลง พระวาระของพระองค์ล้ำยุคเสมอ ทุกอย่างทีกล่าวไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นความจริง และเกิดขึ้นตามที่เขียนไว้ทุกประการ

3. **ทำให้คนกลับใจใหม่ ได้รับชีวิตนิรันดร์** (ฮีบรู 4:12,14 , โรม 10:17) มีแต่พระวาระของพระเจ้าเท่านั้นที่มีฤทธิ์อำนาจเช่นนี้ โดยเหตุนี้ อาจารย์เปาโล จึงกล่าวด้วยความภาคภูมิใจว่า “ข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องกิตติคุณของพระคริสต์...” (โรม 1:16)

ง. ความจำเป็นที่จะต้องอ่าน และศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์

คนของพระเจ้าในทุกยุคทุกสมัยอ่านและศึกษาพระวาทะของพระองค์ (คู่มือธรรมบัญญัติ 31:12, 2 พงศาวดาร 17:9, สดุดี 119:93,111,127,141) พระเยซูคริสต์เอง ทรงศึกษาพระวาทะของพระเจ้า และสามารถอ้างจากพระคัมภีร์เดิม ได้ถูกต้อง (มัทธิว 4:4,7,10,5:21,27,31 ฯลฯ) คริสเตียนทุกคนต้องอาศัยพระคำรัสของพระเจ้า ในการดำเนินชีวิตประจำวัน (สดุดี 119:9,11) พระเยซูคริสต์ทรงสัญญาว่าจะตอบคำอธิษฐานของคนที่มีพระวาทะของพระองค์ อยู่ในจิตใจเสมอ (ยอห์น 15:7)

พระวาทะของพระองค์มีความจำเป็นต่อชีวิตประจำวันของคริสเตียน โดยเหตุนี้นักทวิจึงกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีใจยินดีในข้อกฎหมายของพระองค์ และพระคำรัสของพระองค์ ข้าพเจ้าจะไม่ลืมเลย” (สดุดี 119:16)

บทเรียนที่ 3 พระลักษณะของพระเจ้า

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน โรม 1:21, ยอห์น 20:31, ยอห์น 1:18,4:24, สดุดี

33:13-15,139:2,3,7-10, เอสรา 9:10, 1 เปโตร 1:15,16,1 ยอห์น 4:8

เมื่อกล่าวถึงความเชื่อเกี่ยวกับพระเจ้า เราอาจแบ่งมนุษย์ออกเป็น 4 พวก คือ พวกที่หนึ่ง เชื่อว่าไม่มีพระเจ้า พวกเขาไม่เชื่อในวิญญาณ หรือผีเลย พวกที่สอง เชื่อว่ามีพระเจ้า และมีพระเจ้าหลายองค์ พวกเขากราบไหว้ดวงดาวต่าง ๆ สัตว์ ต้นไม้ ก้อนหิน แม่น้ำ ตลอดจนวิญญาณที่สิงสถิตอยู่ในที่ต่าง ๆ เป็นพระเจ้าของเขา พวกที่สาม มีความเชื่อกึ่งกลาง ระหว่างพวกที่หนึ่งและที่สอง คือพวกเขาไม่รู้ว่ามีพระเจ้าหรือไม่ จะว่าไม่มีก็ได้ เพราะเรื่องลึกลับหลายอย่างที่ทำให้คิดว่า ต้องมีผู้ทรงฤทธิ์อยู่เบื้องหลัง จะว่ามี ก็ไม่เชิงเพราะว่าไม่มีทางพิสูจน์ให้เห็นจริงได้ พวกที่สี่ คือพวกที่เชื่อว่ามีพระเจ้า และมีพระเจ้าเพียงองค์เดียวเท่านั้น ไม่มีหนังสือใดในโลกที่สอนและอธิบาย เรื่องพระเจ้าได้ชัดเจนเท่ากับพระคริสตธรรมคัมภีร์ ให้เราศึกษาว่า พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้สอนเรื่องเกี่ยวกับพระเจ้าอย่างไรบ้าง

ก. พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์เอง

พระคริสตธรรมคัมภีร์สอนว่า พระเจ้าทรงสำแดงให้มนุษย์รู้จักพระองค์ อย่างน้อย ที่สุด สามวิธี คือ

1. โดยทางธรรมชาติ “ด้วยว่าอาการของพระเจ้าซึ่งเห็นไม่ได้นั้น คือฤทธานุภาพอันถาวร และสัมภาวะของพระองค์ ก็ทรงปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างนั้น ตั้งแต่แรกสร้างโลก” (โรม 1:20)

ธรรมชาติซึ่งอยู่ล้อมรอบมนุษย์ บอกให้มนุษย์ทราบ ว่า ดวงดาวนับล้าน ๆ ดวงบนท้องฟ้า ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ โลกที่เราอยู่อาศัย ต้นไม้ ต้นพืช สัตว์ใหญ่น้อย ปลา แมลง มนุษย์ และทุกอย่างเกิดขึ้นโดยบังเอิญไม่ได้ จะต้องมีอำนาจลึกลับหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์อะไรบางอย่าง ซึ่งมีฤทธานุภาพสูงสุดสร้างขึ้น เราเรียกอำนาจลึกลับ หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้นว่า พระเจ้า

จิตใจของมนุษย์ทุกคนยอมรับว่า มีอำนาจลึกลับนี้ ครอบงำจักรวาลอยู่ แม้แต่คนที่อยู่ในใจกลางป่าทึบ ในดง บนภูเขาที่มีความรู้สึกอย่างนี้ ไม่ว่ามนุษย์จะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม ส่วนลึกในจิตใจของทุกคนรำร้อง และเสาะแสวงหาพระเจ้า

ชาวป่าบางพวก เห็นฟ้าแลบ ฟ้าผ่าแล้วเกิดไฟไหม้ป่าขึ้น จึงนึกว่า ไฟคือพระเจ้าองค์นั้น จึงได้กราบไหว้บูชาไฟ ชาวเกาะบางพวก ได้รับการคุกคามจากภูเขาไฟ เสียงคำรามอันน่าสะพรึงกลัวเปลวไฟ

และควันที่พุ่งออกมาของภูเขาไฟ ทำให้ผู้มองเห็นคิดว่า ภูเขาไฟต้องเป็นเทพเจ้าองค์หนึ่ง การที่ภูเขาไฟระเบิด เนื่องจากพระพิโรธของเทพเจ้าแห่งภูเขาไฟนั้น จึงได้มีการจัดบวงสรวงเช่น ใหว้ขึ้น

2. โดยทางพระคริสตธรรมคัมภีร์ (ยอห์น 20:31)

ความอัศจรรย์ของธรรมชาติ ทำให้มนุษย์รู้ว่า มีพระเจ้า แต่มนุษย์ก็ยังไม่ทราบอยู่นั่นเองว่า พระเจ้าที่เที่ยงแท้ คือผู้ใด พระเจ้าจึงทรงให้คนของพระองค์เช่น โมเสส โยชูวา เหล่าศาสตาศาพยากรณ์ ฯลฯ เขียนพระคำรัสของพระองค์ขึ้น ช่วยให้ผู้มองเห็นว่า พระเจ้าที่เที่ยงแท้คือผู้ใด ผู้ที่ศึกษาพระวาจาของพระเจ้า ก็ทราบว่าพระเจ้าที่เที่ยงแท้มีองค์เดียว พระองค์เป็นผู้สร้างสรรพสิ่ง ทรงเป็นผู้ทรงสร้างมนุษย์ (อ่านปฐมกาล 1:2)

3. โดยทาง องค์พระเยซูคริสต์ (ยอห์น 1:18)

พระเจ้าทรงประสงค์ให้มนุษย์รู้จักพระองค์ จึงพยายามทุกวิถีทาง เพื่อให้มนุษย์รู้จักพระองค์ได้อย่างแท้จริงจึงได้ส่งพระบุตรองค์เดียว คือพระเยซูลงมาในโลกเพื่อสอนให้มนุษย์รู้จักพระเจ้าองค์ที่เที่ยงแท้ที่นั่นก็ตาม มนุษย์ก็ยังไม่รู้จักพระเจ้าเพราะตาฝ่ายวิญญาณ มนุษย์จะพยายามเข้าใจพระเจ้าโดยสติปัญญาของตนเอง และโดยการทดลองทางวิทยาศาสตร์ไม่ได้ เพราะ “มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ด้วยสิ่งเหล่านั้นเขาเห็นเป็นความโง่ และเขาเข้าใจไม่ได้” (1 โครินธ์ 2:14)

ความบาปได้ทำให้มนุษย์มองไม่เห็นพระเจ้า โดยเหตุนี้เอง พระเยซูคริสต์จึงต้องเสด็จมาสำแดงพระเจ้าให้มนุษย์รู้จักโดยพระองค์เอง และสุดท้าย ได้สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน เพื่อทำลายอำนาจของความบาป ที่ต้องการจะปิดบังมนุษย์ไม่ให้รู้จักพระเจ้า ผู้ที่อยากรู้จักพระเจ้าอย่างแท้จริง จึงต้องรู้จักโดยการเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ เหตุฉะนั้น ผู้ที่บอกว่าเขาต้องรู้จักพระเจ้าให้ดีกว่าก่อน แล้วจึงจะค่อยเชื่อพระเจ้า ไม่มีทางที่จะรู้จักพระเจ้าได้อย่างถ่องแท้เลย

ข. พระเจ้า ทรงมีฤทธิ์อำนาจใหญ่ยิ่ง

1. พระเจ้า ทรงเป็นพระวิญญาณ (ยอห์น 4:24)

อาจารย์ทอรัรี่ ให้คำจำกัดความคำว่า “วิญญาณ” ว่า คือ “องค์ประกอบที่มองเห็นด้วยตาไม่ได้” นั้นหมายความว่าวิญญาณมีองค์ประกอบหรือตัวตน แต่เรามองไม่เห็น เมื่อเรากล่าวว่า พระเจ้าทรงเป็นวิญญาณ เราจึงหมายความว่า พระเจ้ามีตัวตน แต่เรามองไม่เห็นพระองค์ และไม่มีใครเคยเห็นพระองค์ นอกจากพระเยซูคริสต์ (ยอห์น 1:18) ที่พระเจ้าทรงสำแดงให้ โมเสส ฮาโรน หรือคนอื่น ๆ เห็นนั้น เป็นแต่ “เงา” หรือวิธีหนึ่ง ที่พระองค์ทรงสำแดงให้มนุษย์รู้จัก เปรียบประดุจเรามองดูเงาของคนอื่น ในลำธารหรือในกระจก หากใช่เป็นพระกายที่แท้จริงของพระเจ้าไม่

พระเจ้าตรัสว่า “เจ้าจะเห็นหน้าของเราไม่ได้ เพราะว่า ไม่มีมนุษย์ผู้ใดที่ได้เห็นหน้าของเราแล้ว และยังมีชีวิตอยู่ได้” (อพยพ 33:20) พระธรรมโค린ธ์ สอนว่า “เพราะว่าบัดนี้เราทั้งหลายยังเห็นมัว ๆ เหมือนคูในกระจก แต่เวลานั้นจะได้เห็นหน้ากันชัดเจน เดียวนี้ข้าพเจ้ารู้แต่ส่วนหนึ่ง เวลานั้นข้าพเจ้าจะรู้อะไร ๆ หมด เหมือนพระองค์ทรงรู้จักข้าพเจ้า” (1 โครินธ์ 13:12)

2. พระเจ้า ทรงหยั่งรู้ทุกอย่าง (สคุดี 33:13-15, 139:2,3)

สติปัญญาของมนุษย์มีขอบเขตจำกัดผู้ที่เป็นายแพทย์ อาจจะมีความรู้แตกฉานเกี่ยวกับโรคภัยไข้เจ็บ แต่เมื่อก้าวถึงดาราศาสตร์ เขาอาจจะไม่มีความรู้อะไรเลย มนุษย์ทั่วโลกอาจรู้เรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับอดีต และปัจจุบัน แต่ไม่มีใครล่วงรู้ แม้กระทั่งสิ่งที่จะเกิดขึ้นแก่ตน ในช่วงโมงข้างหน้านี้ ความรู้ของพระเจ้าไม่มีขอบเขตจำกัด พระองค์ไม่ต้องคอย ๆ เรียนรู้เหมือนมนุษย์ ความรู้และสติปัญญาของพระองค์ทรงครบถ้วนบริบูรณ์ สิ่งใดที่ไม่ปรากฏแจ้งแก่พระองค์นั้น ไม่มีเลยนั่นหมายความว่า พระองค์ทรงทราบเกี่ยวกับชีวิต และความต้องการทุกอย่างในชีวิตของเราทุกคน

3. พระเจ้า ทรงสถิตอยู่ทั่วทุกแห่ง (สคุดี 139:7-10)

ยาโคบคงจะนึกว่า พระเจ้าทรงสถิตอยู่ในดินแดนที่บิดาอาศัยอยู่เท่านั้น เมื่อเขาเดินทางจากบ้านไปสู่ถิ่นไกล นอนพักในที่เปลี่ยว ฝันเห็นพระเจ้าและทูตสวรรค์ขึ้นลงบนบันได จึงรู้ว่าพระเจ้ายิ่งทรงสถิตในที่เปลี่ยวนั้นด้วย ก่อนที่พระเยซูเสด็จกลับสู่สวรรค์ พระองค์ทรงสั่งสาวกของพระองค์ทุกคน ให้ออกไปประกาศพระกิตติคุณ และตรัสว่า “นี่แหละ เราจะอยู่กับท่านทั้งหลาย เสมอไปเป็นนิตย์กว่าจะสิ้นโลก” (มัทธิว 28:20)

4. พระเจ้าทรงมีอำนาจเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง (โยบ 42:2, ปฐมกาล 18:14, มัทธิว 19:26)

ไม่เป็นการแปลกที่ อาจารย์เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งได้โดยพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงชูกำลังข้าพเจ้า” (ฟิลิปปี 4:13) เพราะพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์อำนาจเหนือทุกอย่าง พระองค์ทรงกระทำทุกอย่างและพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์องค์นี้ สถิตอยู่กับเราเสมอ เราจึงสามารถกระทำทุกอย่างได้โดยพระองค์

ค. พระเจ้าและคุณธรรม

พระลักษณะของพระเจ้า ทั้งทางฤทธิ์อำนาจและทางคุณธรรม มีขอบเขตกว้างขวางมาก เป็นการยากที่จะเอ่ยถึงพระลักษณะของพระองค์อย่างถี่ถ้วนได้เราจึงอยากจะกล่าวอย่างย่อ ๆ ถึงพระลักษณะในทางคุณธรรมสามประการเท่านั้นคือ

1. พระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม หรือยุติธรรม (เอสรา 9:15, สคุดี 119:137) ความชอบธรรมหรือยุติธรรม หมายถึง “ความถูกต้อง” “ความซื่อตรง” หมายความว่า พระเจ้าทรงกระทำทุกอย่างที่ถูกต้องซื่อตรง ตามความเป็นจริง อย่างไม่มีมีการลำเอียง

2. พระเจ้า ทรงไว้ซึ่งความบริสุทธิ์ (1 เปโตร 1:15,16) บริสุทธิ์แปลว่าสะอาด หอมจืด ปราศจากบาปมลทิน พระเจ้าทรงบริสุทธิ์ หมายความว่า พระเจ้าทรงปราศจากบาป มลทิน ทั้งปวงผู้ที่อยากสนิทสนมกับพระเจ้า จึงต้องเป็นผู้ที่บริสุทธิ์ด้วย

3. พระเจ้าทรงเป็นความรัก (1 ยอห์น 4:8) อาจจะมีคนคิดว่า พระคริสตธรรมคัมภีร์ ทั้งเล่ม กล่าวถึงความรักของพระเจ้า พระองค์ทรงสำแดงความรักของพระองค์ โดยการประทานพระบุตรองค์เดียว ของพระองค์ให้ไถ่บาปมนุษย์ (1 ยอห์น 4:9) และทรงรับมนุษย์ ที่เต็มไปด้วยความผิดความบาป ให้เป็นบุตรของพระองค์ (ยอห์น 1:12)

บทเรียนที่ท่านศึกษานี้ จะเป็นประโยชน์แก่ท่านมากขึ้น หากท่านรับด้วยความเชื่อว่า พระเจ้าของเราทรงใหญ่ยิ่งทรงบริสุทธิ์ ทรงประกอบด้วยฤทธิ์อำนาจ และความรักจริง ๆ และพระองค์ทรงสถิตอยู่กับเรา ทรงคอยช่วยเหลือเราเสมอ

บทเรียนที่ 4 ความเป็นมาของจักรวาล

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน ปฐมกาล 1:1-4,6,9,11,14,17,20,24,26,28 อีบรู 11:3

มีปัญหามากมายหลายอย่างที่นักวิทยาศาสตร์ และผู้คงแก่เรียนทั้งหลายไม่สามารถตอบได้ ปัญหาเหล่านี้เรียกว่าปัญหาโลกแตก คือถ้าเอามาดกเถียงกันต่อให้เถียงกันจนโลกแตก ก็ไม่ได้เรื่อง ปัญหาดังกล่าวนี้ ปัญหาหนึ่ง ซึ่งมนุษย์กำลังศึกษาอย่างเร่งด่วน และคนส่วนมากถกเถียงกันเสมอ คือ ปัญหาความเป็นมาของจักรวาล เช่น จักรวาลนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร สิ่งมีชีวิตมาจากไหน คริสเตียนทุกคน ควรจะเข้าใจปัญหานี้ให้ถ่องแท้ มิฉะนั้น จะหลงคิดได้ง่าย ๆ

ก. การกำเนิดของโลก และจักรวาล

บางทฤษฎีสอนว่าดวงอาทิตย์เกิดจากกลุ่มเพลิงมารวมกัน และดาวพระเคราะห์ต่าง ๆ ซึ่งเป็นบริวารของดวงอาทิตย์ เกิดจากสะเก็ดของดวงอาทิตย์ที่หลุดลอยออกมา นานวันเข้า มันก็เย็นลง กลายเป็นดวงดาว หากท่านถามต่อไปว่า กลุ่มเพลิงเหล่านี้มารวมตัวกันได้อย่างไร สะเก็ดของดวงอาทิตย์หลุดลอยมาได้อย่างไร ทำไมดวงดาวต่าง ๆ จึงหมุนเวียนเป็นระเบียบเรียบร้อย เขาก็จะให้ความกระจ่างแจ้งมากกว่านี้ได้ นอกจากตอบว่า เพราะมันเป็นไปตามธรรมชาติ ถ้าตอบเช่นนี้ก็คล้าย ๆ กับพูดว่า จักรวาลและทุกสิ่งที่มีในโลกนี้ เกิดขึ้นโดยบังเอิญ ที่ท่านมีชีวิตอยู่ทุกวันนี้ ก็เป็นขึ้นโดยบังเอิญ

ผู้ที่รู้จักใช้ความคิดแม้เพียงเล็กน้อยจะต้องไม่เห็นด้วยกับคำสอนเช่นนั้น สิ่งที่เป็นระเบียบเรียบร้อย ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดก็ตาม จะเป็นไปโดยบังเอิญ และรักษาสภาพเป็นระเบียบเรียบร้อย ตลอดมานั้นย่อมเป็นไปได้ จะต้องต้องมีผู้ทรงปัญญาความสามารถ ชาญฉลาดผู้หนึ่ง สร้างขึ้นกำหนดขึ้นเป็นแน่แท้ คุณนาฬิกาข้อมือที่เราใช้อยู่ทุกวัน มันจะเกิดขึ้นเอง หรือประกอบขึ้นเองไม่ได้ สมมุติว่า เพื่อนของท่านคนหนึ่ง บอกท่านว่า เมื่อคืนก่อนนอนหลับ เขานำส่วนต่าง ๆ ของนาฬิกาว่างกระจัดกระจายบนโต๊ะ พอรุ่งเช้าตื่นขึ้นมาปรากฏว่า ส่วนต่าง ๆ เหล่านั้นวิ่งเข้ามาหากันโดยบังเอิญ และประกอบเป็นนาฬิกาขึ้น คุณซิ นาฬิกาที่เป็นขึ้นโดยบังเอิญช่างสวยเหลือเกิน ท่านจะเชื่อคำพูดของเพื่อนไหม

พระธรรมปฐมกาลสอนว่า พระเจ้าทรงสร้างสิ่งสารพัด จากสภาพที่ไม่มีอะไรเลย (ปฐมกาล 1:1,2) หมายความว่าเมื่อแรกเริ่มเดิมที ในจักรวาลนี้ไม่มีอะไรเลย พระเจ้าทรงเนรมิตให้เกิดทุกสิ่งทุกอย่างจากความว่างเปล่า โดยคำตรัสอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ เกินความสามารถที่มนุษย์จะเข้าใจได้ ในการทรงสร้างนั้นพระเจ้าผู้ทรงเป็นตรีเอกานุภาพ ได้เนรมิตสร้างจักรวาลนี้ขึ้น (ดู อีสยาห์ 44:24,45:12, ยอห์น 1:3,10, โคลโลสี 1:16, ปฐมกาล 1:2 และ โยบ 26:13,33,4)

ลำดับการทรงสร้างโลกของพระเจ้าเป็นดังนี้
วันที่หนึ่ง ความสว่าง และความมืดเรียกว่า วันและคืน (ปฐมกาล 1:3-5)
วันที่สอง น้ำและท้องฟ้า (ปฐมกาล 1:6-8)
วันที่สาม แผ่นดิน ทะเล ต้นหญ้า ต้นไม้ ต้นผัก ฯลฯ (ปฐมกาล 1:9-13)
วันที่สี่ ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวต่าง ๆ (ปฐมกาล 1:14-19)
วันที่ห้า สัตว์น้ำ สัตว์ปีก ปลาใหญ่ (ปฐมกาล 1:20-23)
วันที่หก สัตว์สี่เท้า สัตว์เลื้อยคลาน สัตว์ป่าทั้งปวง และมนุษย์
พระเจ้าทรงใช้เวลาสร้างหกวัน วันที่เจ็ดพระองค์ทรงพักผ่อนจากการงานทั้งปวง

ข. ปัญหา ความเข้าใจผิด

นักวิทยาศาสตร์เชื่อว่า จักรวาลเรามีอายุประมาณหนึ่งหมื่นล้าน หรือหนึ่งหมื่นห้าพันล้านปี และสิ่งที่มีชีวิตเกิดขึ้นในโลกเมื่อประมาณสองพันล้านปีก่อน ผู้ที่ไม่เป็นคริสเตียน เมื่อได้ฟังรายงานนี้ ก็หัวเราะคริสเตียนว่า คำบันทึกในพระธรรมปฐมกาลไม่เป็นความจริง แสดงว่าพระคริสตธรรมคัมภีร์เชื่อถือไม่ได้ เพราะถ้าคิดตามพระคัมภีร์แล้ว เวลาแห่งการทรงสร้างถึงปัจจุบันนี้ มีอายุประมาณ 6,000 ปีเท่านั้น ส่วนผู้ที่เป็คริสเตียนไม่ฟังพอใจ ต่อรายงานการค้นคว้า ทางวิทยาศาสตร์มากและยืนยันว่า สิ่งมีชีวิตเกิดขึ้นในโลกประมาณ 6,000 ปีเท่านั้น

แท้จริงเรื่องนี้เป็นกรเข้าใจผิดของทั้งสองฝ่าย เมื่อพระธรรมปฐมกาลกล่าวว่า วันที่หนึ่ง วันที่สอง...ตามลำดับนั้นพระธรรมปฐมกาลกล่าวถึงวันตามสายพระเนตรพระเจ้า วันของพระเจ้ากับวันของมนุษย์ไม่เหมือนกัน พระธรรมเปโตรบอกว่า “วันเดียวของพระเจ้าเหมือนพันปี และพันปีก็เหมือนวันเดียว” (2 เปโตร 3:8) แท้จริง พระเจ้าไม่มีวัน เพราะพระองค์มิได้อยู่ภายใต้กาลเวลา มนุษย์ต่างหากเป็นผู้กำหนดเวลาขึ้น ฉะนั้นเมื่อพระเจ้าตรัสว่า “วันที่หนึ่ง” อาจจะเป็นเวลาหลายล้านวัน หรือล้านปี สำหรับมนุษย์ก็ได้ เหตุที่ปฐมกาลบันทึกวันตามลำดับ ก็เพราะนั่นเป็นวิธีที่ง่ายที่สุดวิธีหนึ่ง ที่พระเจ้าทรงสำแดงลำดับการสร้างโลก ให้มนุษย์เข้าใจลำดับก่อนหลัง แห่งการทรงสร้างสิ่งต่าง ๆ ขึ้น นั่นเป็นความจริง และถูกต้องตามที่บันทึกไว้ แต่ระยะยาวนานของวันที่ทรงสร้างนั้น ไม่มีใครรู้ได้ ที่นักวิทยาศาสตร์บอก ว่า จักรวาลของเรามีอายุประมาณ 10,000-15,000 ล้านปี จึงไม่ได้ขัดกับพระคัมภีร์ และอาจจะเป็นความจริงก็ได้

ค. ทฤษฎีวิวัฒนาการ

คริสเตียนไม่เชื่อทฤษฎีต่าง ๆ ที่ไม่ถูกต้อง ตามคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์แต่การรู้ถึงความเชื่อต่าง ๆ ของมนุษย์ เกี่ยวกับการกำเนิดของสิ่งที่มีชีวิต จะช่วยให้เราสามารถคำอธิบาย ให้คนที่ไม่เชื่อเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น มีความเชื่อที่จำพวกเกี่ยวกับการกำเนิดของสิ่งที่มีชีวิตดังนี้

พวกที่หนึ่ง ไม่เชื่อการทรงสร้างของพระเจ้าเลย พวกเขาเชื่อว่า ชีวิตเกิดจากสสารบางอย่าง เนื่องจากการปรับปรุงตัวให้เข้ากับธรรมชาติเมื่อหลายล้านปีมาแล้วสสารจึงเกิดเป็น เซลล์ที่มีชีวิต โดยอำนาจอันลึกลับแล้วสิ่งที่มีชีวิตนี้ ก็ได้กลายเป็นสิ่งที่มีชีวิตทุกอย่าง ดังที่เราเห็นทั่วโลก

พวกที่สอง เชื่อการทรงสร้างของพระเจ้าบ้าง แต่เขาเชื่อว่า พระเจ้าทรงทำให้สสารบางอย่างเกิดมีชีวิตขึ้น และสิ่งที่มีชีวิตเล็ก ๆ นั้น ก็ค่อย ๆ วิวัฒนาการขึ้นเป็นสิ่งที่มีชีวิตทุกชนิด หมายความว่าพระเจ้ามิได้สร้าง นก ปลา สัตว์เลื้อยคลาน สัตว์สี่เท้า หรือมนุษย์ ตามชนิดของมัน สิ่งเหล่านี้ เป็นผลจากการค่อย ๆ วิวัฒนาการขึ้นเรื่อย ๆ ทฤษฎีนี้เรียกว่า ทฤษฎีวิวัฒนาการ

พวกที่สาม เชื่อว่า พระเจ้าทรงสร้างสิ่งสารพัดตามชนิดของมัน มิได้เชื่อว่าสิ่งมีชีวิตอย่างหนึ่ง วิวัฒนาการและกลายเป็นสิ่งที่มีชีวิตอีกอย่างหนึ่ง เช่น ปลากลายเป็นเสือหรือลิงกลางเป็นคน แต่เชื่อว่า ตั้งแต่การสร้างโลก มาจนถึงปัจจุบันนี้ ได้เกิดมีการเปลี่ยนแปลง หรือปรับปรุงตัว ของสิ่งมีชีวิต ให้เข้ากับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม แต่ทั้งนี้ เป็นการเปลี่ยนแปลงตามชนิดของมัน เช่น ม้าในสมัยก่อน อาจจะตัวเล็ก คอสั้น ต่อมาค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงเป็นม้าตัวใหญ่ คอยาวขึ้น เป็นต้น แต่ม้าก็คงเป็นม้า มันมิได้เปลี่ยนเป็นฮิปโปหรือวัว

พวกที่สี่ เชื่อว่า ตั้งแต่การสร้างโลกมา ไม่มีการเปลี่ยนแปลงในสิ่งมีชีวิตเลยแม้แต่น้อย

ในความเชื่อทั้งสี่จำพวกนี้ ความเชื่อที่สาม เป็นความเชื่อของคริสเตียนที่ถูกต้องเราเชื่อว่า พระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่งตามชนิดของมัน พระธรรมปฐมกาล บันทึกไว้ว่า “พระเจ้าตรัสให้ต้นหญ้าต้นผักที่มีเมล็ด...ตามชนิดของมัน...ตามชนิดของมัน...ตามชนิดของมัน...” (ปฐมกาล 1:11,12,21,24,25) ชนิดที่กล่าวนี้ กินความกว้างมากในแต่ละชนิดที่พระเจ้าทรงสร้าง อาจรวมถึงชนิดย่อย ๆ อีกหลายหมื่นหลายแสนชนิด เช่น สัตว์มีปีก พระองค์อาจหมายถึง สัตว์มีปีกทุกชนิดในโลก เป็นต้น

ความเข้าใจที่ผิดพลาดอย่างร้ายแรงที่สุด ข้อหนึ่งคือ มนุษย์เกิดจากวิวัฒนาการ พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนแล้วว่า พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามแบบฉายาของพระองค์ ตั้งแต่ปฐมกาล (ปฐมกาล 1:26-28) พระองค์ทรงให้มนุษย์มีวิญญาณจิต ซึ่งสามารถนมัสการพระองค์ได้ ประทานสติปัญญา ให้สามารถพูดติดต่อกัน และตั้งชื่อให้สัตว์ได้ประทานให้มีอำนาจเหนือสิ่งมีชีวิตทั้งปวง สัตว์ไม่มีสิ่งเหล่านี้ เพราะพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์แตกต่างจากสัตว์ และมนุษย์มาจากสัตว์ไม่ได้เป็นอันขาด

ทฤษฎีวิวัฒนาการ ยังไม่มีข้อพิสูจน์ยืนยันอย่างแน่นอน ผู้ที่เชื่อ ก็เชื่อเพียงแต่ทฤษฎี ซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงได้ง่าย ๆ หลักความจริงทางวิทยาศาสตร์ไม่เคยขัดแย้งกับพระคัมภีร์ มีแต่ช่วยให้มนุษย์เห็นความจริงในพระคัมภีร์มากยิ่งขึ้น แต่ทฤษฎีอาจขัดแย้งกับพระคัมภีร์ได้ เพราะทฤษฎียังไม่เป็นความจริง หากจะเลือกระหว่างทฤษฎีกับคำสอนของพระเจ้าแล้ว คำสอนของพระเจ้าในพระคริสตธรรมคัมภีร์ เป็นความจริงมากกว่าทุกประการ

ไม่มีใครสามารถเข้าใจเรื่องการเนรมิตสร้างของพระเจ้าได้อย่างถ่องแท้ แต่สิ่งที่สำคัญที่สุด เราต้องต้อนรับคำสอนของพระองค์ด้วยความเชื่อว่า พระองค์ทรงเป็นผู้เนรมิตสร้างสรรพสิ่ง และทุกสิ่งเป็นมาจากพระองค์ (ฮีบรู 11:3)

บทเรียนที่ 5 พระเยซูคริสต์ คือผู้ใด

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน มาระโก 8:27-29, ยอห์น 14:8-11, ฟิลิปปี 2:5-7, ยอห์น 1:14, ลูคา 2:52, ฮีบรู 4:14-16

พระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม คือ มัทธีว มาระโก ลูคา และยอห์น ได้ถามคำถามเหมือนกัน ข้อหนึ่งคือ “พระเยซูคือใคร” และพระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม ก็ได้อธิบายถึงองค์พระเยซู ให้เราฟังอย่างกระฉ่างแจ้งพระเยซูคริสต์เอง ก็ทรงสนพระทัยที่จะทราบว่า คนทั้งหลายรู้จักพระองค์ดีเพียงใด จึงได้ถามสาวกของพระองค์ในโอกาสครั้งหนึ่งว่า “คนทั้งหลายว่าเราเป็นผู้ใด” พวกเขาตอบว่า บางคนว่าพระองค์เป็นเอลียาห์บ้างว่าพระองค์เป็น ยอห์นบัพติศมา บ้างว่าพระองค์เป็นศาสดาพยากรณ์ พระองค์จึงหันกลับมาถามพวกเขาว่า “พวกเขาว่าเราเป็นผู้ใด” พระเยซูคริสต์ไม่น่าจะถามคำถามอย่างนี้ต่อสาวกของพระองค์เลย แต่พระองค์ทรงมีความจำเป็นที่ต้องถามเพราะแม้สาวกของพระองค์ ได้ติดตามพระองค์มาเป็นเวลานาน พวกเขายังไม่รู้จักพระองค์จริง ๆ แม้แต่ผู้ที่อ้างตนว่าเป็นคริสเตียนปัจจุบันจำนวนมาก ก็ยังไม่รู้จักพระองค์อย่างแท้จริง

ก. พระเยซูทรงเป็นมนุษย์

คริสเตียนจำนวนมากมาในปัจจุบันมีความเข้าใจผิดอย่างใหญ่หลวง ประการหนึ่งเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ คือ เขาคิดว่าเมื่อพระเยซูคริสต์ เสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์นั้น พระองค์ทรงมีสภาพเป็นครึ่งมนุษย์ครึ่งพระเจ้า หมายความว่า ภายนอกของพระองค์เป็นมนุษย์ แต่ภายในของพระองค์เป็นพระเจ้า ความเชื่ออย่างนี้ จะเกิดปัญหายุ่งยากและหนักใจแก่คริสเตียนอย่างน้อยสองอย่างคือ

1. เราจะไม่สามารถยึดพระเยซูคริสต์เป็นตัวอย่างในการดำเนินชีวิต ดังที่พระองค์ตรัสว่า “...รับกางเขนของตนแบกตามเรามา” (มาระโก 8:34) หรือเจริญเติบโตฝ่ายความเชื่อ เหมือนพระองค์ตามที่สอนไว้ ใน เอเฟซัส 4:12-14 เพราะเราจะกล่าวว่า พระองค์ทรงมีร่างเป็นมนุษย์ก็จริง แต่ภายในของพระองค์เป็นพระเจ้า พระองค์ทรงกระทำทุกอย่างได้ การพยายามจะดำเนินตามพระเยซูคริสต์จึงเท่ากับพยายามบินตามอย่างนกอินทรีหรือวังคัจฉา หรือพยายามมีกำลังเข้มแข็งดุจช้างสาร สิ่งนี้ย่อมเป็นไปได้ ถ้าเช่นนั้นคำสอนของพระองค์ ก็เป็นสิ่งที่เรายึดถือและปฏิบัติได้ยาก

2. การทนทุกข์ทรมาน การสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน เพื่อเป็นเครื่องไถ่บาปของมนุษย์ ก็จะขาดความหมายมนุษย์จะพากันเข้าใจว่า พระเยซูมิได้รับความทุกข์จริงและสิ้นพระชนม์จริงเพราะร่างกายนั้นเป็นมนุษย์ แต่จิตวิญญาณภายในเป็นพระเจ้า จึงสามารถทนทุกข์ลำบากทุกอย่างได้

พระคริสตธรรมคัมภีร์ ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า เมื่อพระเยซูทรงประสูติเป็นมนุษย์ พระองค์ก็ทรงเป็นมนุษย์ทุกประการ เราทราบได้จากเหตุผลดังต่อไปนี้

1. ประวัติศาสตร์โลก และพจนานุกรมฉบับสมบูรณ บันทึกว่า พระเยซูทรงเป็นมนุษย์คนหนึ่งในอดีต ตั้งถิ่นฐานอยู่ในเมืองนาซาเร็ธ
2. พระองค์ ทรงมีเนื้อหนังมังสา มีร่างกายธรรมดาอย่างมนุษย์ และทรงพำนักอยู่ท่ามกลางมนุษย์ (ยอห์น 1:14)
3. พระองค์ทรงค่อย ๆ เจริญเติบโตทั้งทางร่างกาย สติปัญญา ความรู้ด้านสังคมและความรู้ทางฝ่ายวิญญาณจิต (ลูกา 2:52)
4. พระองค์ ทรงมีความจำกัดทางร่างกาย คือรู้จักเหนื่อย อ่อนเพลีย หิวกระหาย ทรงต้องพักผ่อน เหมือนคนทั่วไป (มาระโก 4:38,5:31, มัทธิว 4:2, ยอห์น 4:6,7, มัทธิว 8:24)
5. พระองค์ทรงมีความจำกัด ในเรื่องสถานที่ คือไม่อาจอยู่ในที่สองแห่งในเวลาเดียวกันได้ (อ่าน ยอห์น 11:1-17)

6. ทรงได้รับการทดลอง เหมือนมนุษย์ และทรงอธิษฐานมาก (มัทธิว 4:1, มาระโก 1:35)

ถ้าพระองค์ทรงเป็นครึ่งมนุษย์และครึ่งพระเจ้า พญามารซาตานคงไม่ทดลองพระเยซูแน่ เพราะรู้ว่าไม่มีทางทดลองพระเจ้าได้

เมื่อกล่าวถึงตอนนี้ ปัญหาข้อหนึ่งจะเกิดขึ้นทันที จะมีคนถามว่า ถ้าพระเยซูมิได้ทรงเป็นครึ่งมนุษย์ครึ่งพระเจ้า พระองค์ทรงรับฤทธิ์อำนาจและทำการอัศจรรย์ได้อย่างไร เราอาจจะตอบได้ดังนี้

1. พระองค์มิได้ทรงทำการ ด้วยสติปัญญา กำลัง และฤทธิ์อำนาจของพระองค์เอง (อิสยาห์ 11:2,3)
2. พระองค์ทรงทำการ โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ลูกา 3:22,4:14,18)
3. พระองค์ทรงทำตามคำสั่งของพระบิดา (ยอห์น 5:30)

ในเรื่องฤทธิ์เดช และการอัศจรรย์ต่าง ๆ นั้น เราจะเห็นว่า ในพระคริสตธรรมคัมภีร์มีบุคคลอื่น ๆ ที่สามารถทำการอัศจรรย์ เช่นเดียวกับพระองค์ เช่น โมเสส เอลียาห์ เอลีซา และอัครสาวกอื่น ๆ เป็นต้น พระเยซูคริสต์ตรัสว่า ถ้าเราวางใจในพระองค์ เราจะสามารถกระทำการสิ่งที่พระองค์ได้กระทำ และจะกระทำการใหญ่กว่านั้นอีก (ยอห์น 14:12)

ข. พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

ความผิดพลาดจะเกิดขึ้นแก่เรา หากเราเชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นมนุษย์เท่านั้น พระเยซูทรงเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์ ก็จริงอยู่ แต่พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าด้วย หากพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ธรรมดาเท่านั้น การกราบไหว้นมัสการของเรา ก็เป็นการเปล่าประโยชน์ทั้งสิ้น การที่พระเยซูคริสต์เป็นมนุษย์

และขณะเดียวกัน ทรงเป็นพระเจ้าได้อย่างไรนั้น เป็นเรื่องที่เราไม่อาจเข้าใจได้ละเอียดถี่ถ้วน แต่ก็พอจะรู้ต่าง ๆ จากพระธรรมฟิลิปปี “พระองค์นั้นทรงสภาพของพระเจ้า แต่มิได้ทรงถือว่า การที่เท่าเทียมกับพระเจ้านั้น เป็นการที่ต้องสงวนไว้ แต่ได้ยอมสละ แล้วรับสภาพอย่างทาสอุบัติมีรูปกายเหมือนมนุษย์” (ฟิลิปปี 2:6-7) และพระธรรมยอห์น 1:14 กล่าวว่า “พระวาทีนั้นได้เกิดเป็นเนื้อหนัง และอาศัยอยู่กับเรา”

ในสมัยก่อน พระมหากษัตริย์บางองค์ ชอบปลอมพระองค์เป็นบุคคลธรรมดา เสด็จไปเยี่ยมเยียนประชากรของพระองค์ เพื่อไม่ให้ใครจำพระองค์ได้ พระองค์ทรงต้องถอดฉลองพระองค์ ที่เป็นกษัตริย์ออก แล้วสวมฉลองพระองค์เช่นคนธรรมดา พระองค์ไม่มีมืองครีษหรือทหารในเครื่องแบบใด ๆ ติดตามพระองค์ เมื่อพระองค์เสด็จออกจากพระราชวัง ทรงดำเนินปะปนกับคนธรรมดา ในสภาพเช่นนั้น พระองค์ทรง “สละสิทธิ” ที่พระองค์มีไว้ชั่วคราว ทรงใช้ชีวิตเหมือนคนทั่ว ๆ ไป พระองค์ยังทรงเป็นกษัตริย์ใหม่ แน่นนอน ยังทรงเป็นอยู่พระองค์ยังทรงมีอำนาจใหม่ ยังทรงมีอยู่แต่พระองค์ได้สละ “ตำแหน่งและอำนาจ” ชั่วคราว เพื่อจะเป็นคนธรรมดา จึงกล่าวได้ว่า พระองค์ทรงเป็นทั้งกษัตริย์และคนธรรมดา เมื่อพระองค์ทรงเป็นคนธรรมดาที่ทรงเป็นคนธรรมดาจริง ๆ

ในทำนองเดียวกันพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า ทรงมีฤทธิ์อำนาจ มีตำแหน่งเป็นพระเจ้า แต่ได้ยอมสละฤทธิ์อำนาจไว้ชั่วคราว เพื่อรับสภาพเป็นมนุษย์ เมื่อพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงเป็นมนุษย์จริง ๆ แต่พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าไม่เปลี่ยนแปลง สภาพที่แท้จริงของพระองค์จะเปลี่ยนแปลงไม่ได้ นายสมนึกอาจจะเคยเป็นนายกรัชมณฑลมาก่อน ต่อมาเขาลาออกจากตำแหน่งรับอาชีพเป็นคนตัดฟันสวมเสื้อผ้าขาดกะรุ่งกะริ่ง เขาก็เป็นนายสมนึกอยู่นั่นเอง หรือเรื่องเดช เป็นนักมวยลือชื่อ ต่อมาไม่สบายรูปร่างผอมลงจนดูเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก ไม่สามารถชกมวยได้ เขาก็ยังคงเป็นนายเรื่องเดชคนเดิม ต่างกันอยู่ที่ เรื่องเดชคนเดิม มีกำลังมีฝีมือมาก เรื่องเดช คนปัจจุบันไม่มีกำลังเลยไม่ว่าพระเยซูจะทรงอยู่สภาพเช่นไร พระองค์จะต้องเป็นพระเจ้าเสมอ พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้กล่าวถึงการทรงเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ดังนี้

1. ศาสดาพยากรณ์ กล่าวล่วงหน้าไว้ว่า พระเยซูประสูติในโลก ท่านเรียกพระองค์ว่า “...ที่ปรึชยามหัสจรรย์ พระเจ้าทรงอานุภาพ พระบิดาองค์ถาวรและองค์สันติราช” (อิสยาห์ 9:6)
2. พระบิดาในสวรรค์ทรงรับรองว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระองค์ (มัทธิว 17:5) ลูกของม้าย่อมเป็นม้า ลูกของปลาย่อมเป็นปลา ลูกของคนย่อมเป็นคน พระบุตรของพระเจ้าย่อมเป็นพระเจ้า
3. พระเยซูคริสต์เจ้า ทรงอ้างว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า (ยอห์น 10:30,36-38,14:19-21)
4. พระนามอันยิ่งใหญ่และทรงฤทธิ์ของพระองค์ ที่สาวกใช้ในการขับไล่ผีรบกวนคนป่วย และทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ ทำให้เราเชื่อว่า พระองค์เป็นพระเจ้า

5. การฟื้นคืนพระชนม์ การเสด็จกลับสู่สวรรค์ และการเสด็จลงมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นข้อพิสูจน์ที่ดีที่สุดว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

6. พระคริสตธรรมคัมภีร์ ตอนอื่น ๆ อีกหลายตอน บอกให้เราทราบว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า (ฟิลิปปี 2:6, โครินธ์ 1:15-20)

ความเชื่ออย่างถูกต้อง ในองค์พระเยซูคริสต์เป็นสิ่งสำคัญมาก หากคริสเตียนไม่เข้าใจข้อนี้ ความเชื่อของเขาจะคลอนแคลน เพราะคริสเตียนที่ปราศจากพระคริสต์ จะเป็นคริสเตียนไม่ได้ ขณะนี้ พระเยซูคริสต์ ได้กลับไปสู่สวรรค์แล้ว พระองค์ทรงเป็นมนุษย์และพระเจ้า พระองค์ทรงมีร่างกายของมนุษย์ แต่เป็นร่างกายที่เปลี่ยนแปลงใหม่แล้ว ซึ่งประกอบด้วยสง่าราศี ประทับเบื้องขวาของพระบิดา อธิษฐานเพื่อเราทั้งวันและคืน พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าสูงสุด โดยพระนามของพระองค์ เราได้รับความรอดและมีชัยเหนือความผิด ความบาป เหนือผีมารซาตาน เรามีพระเจ้าเป็นมนุษย์ซึ่งเข้าใจเราได้ และเป็นพระเจ้าองค์เที่ยงแท้ซึ่งทรงช่วยเราได้ในทุกอย่าง

บทเรียนที่ 6 มนุษย์นั้นเป็นใครหนอ?

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน ฮีบรู 2:6,ปฐมกาล 2:4-9,19,21-25,โรม 3:11,23,ทิตัส

3:4-6

นักปราชญ์คนหนึ่ง มีชื่อเสียงเป็นที่รำลือกันว่า มีความรู้แตกฉานในวิทยาการทั้งปวง วันหนึ่ง ขณะที่เขาเดินผ่านถนนสายหนึ่งในหมู่บ้านเล็ก ๆ ได้ยินเสียงเด็กเรียกจากเบื้องหลัง นักปราชญ์หันไปดู เห็นเด็กอายุ 10 ขวบคนหนึ่ง ยืนเผชิญหน้าเขาด้วยท่าทางองอาจผึ่งผาย เด็กคนนั้นถามว่า “ท่านนักปราชญ์ ท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ในการทั้งปวง ขอบอกผมให้หายข้องใจเถิดว่า ดวงดาวบนท้องฟ้า รวมกันทั้งหมดมีกี่ดวง” นักปราชญ์รู้สึกทั้งขบขัน และงุนงงต่อคำถามอันไร้เดียงสาของเด็กนั้น จึงตอบว่า “พ่อหนู ดวงดาวต่าง ๆ อยู่ไกลอย่างนั้นใครจะไปนับจำนวนได้ และไม่จำเป็นที่หนูต้องรู้ ถามเรื่องที่อยู่ใกล้ ๆ ที่เรามองเห็นดีกว่า” “ถ้าอย่างนั้น” เด็กน้อยถามต่อโดยไม่ต้องคิด “ขงตาของท่านมีกี่เส้นครับ” นักปราชญ์ตอบไม่ถูกรู้สึกทั้งงำและงุนเจียว ต่อคำถามอันพิลึกของเด็กน้อยนั้น

คนในสมัยนี้ก็คล้ายนักปราชญ์ มีความรอบรู้ในวิทยาการต่าง ๆ เกือบทุกแขนง แต่สิ่งที่คนส่วนมากมองข้าม และรู้่น้อยที่สุดคือสิ่งที่อยู่ใกล้เขาที่สุด ซึ่งได้แก่ตัวเขาเอง ให้เราศึกษาว่า พระคัมภีร์ สอนเกี่ยวกับมนุษย์อย่างไร

ก. มนุษย์คนแรก

เมื่อเรามองดูจำนวนมนุษย์มากมายในโลก เราอดที่จะถามไม่ได้ว่า พวกเขามาจากไหน เรารู้ว่าเรามาจากบิดา บิดามารดามาจากปู่ย่า ปู่ย่ามาจากทวด ฯลฯ แล้วในที่สุด เมื่อสืบสาวเรื่องราวขึ้นไปตามลำดับ ก็จะต้องไปถึงมนุษย์คนแรก ซึ่งเป็นบรรพบุรุษ หรือต้นตระกูลของมนุษย์ทั้งปวง

ตั้งกล่าวมาแล้วในบทก่อน ๆ มีหลายคนเชื่อว่า ต้นกำเนิดของมนุษย์มาจากสิ่งมีชีวิตซึ่งเป็นจุดเล็ก ๆ หรือเขาเรียกว่าเซลล์ แล้ววิวัฒนาการตามลำดับ และเราทราบว่ ความเชื่อนั้นไม่ถูกต้อง เพราะพระคัมภีร์ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนแจ้งว่า พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์จากผงคลีดิน ประทานดวงวิญญาณให้ และตั้งชื่อให้ว่าอาดัม มนุษย์คนแรกมิใช่สัตว์ชั้นต่ำหรือสิ่งมีชีวิตจุดเล็ก ๆ แต่เป็นคนซึ่งสร้างตามแบบฉายาของพระเจ้า คือมีสติปัญญา มีคุณธรรมมีอำนาจ มีความรู้สามารถประกอบอาชีพ รับผิดชอบภาระหน้าที่ต่าง ๆ ได้ สามารถรู้จักพระเจ้าและสนิทสนมกับพระองค์ได้ (ปฐมกาล บทที่ 1-2)

ข. ส่วนประกอบของมนุษย์

มีคำสอนหลายอย่าง เกี่ยวกับส่วนประกอบของมนุษย์ แต่จะกล่าวถึงข้อที่สำคัญสองอย่าง คือ

1. **มนุษย์ประกอบด้วยสองส่วน** คือร่างกาย และจิตใจ คนที่มีความเชื่อเช่นนี้ ไม่ยอมเชื่อว่ามนุษย์มีวิญญาณ เขามีชีวิตและมีความหวังอยู่เพื่อโลกนี้เท่านั้น แต่ก็น่าแปลก ทั้ง ๆ ที่เขาไม่เชื่อว่ามีชาติหน้ามีโลกหน้า เขาก็พยายามสะสมคุณงามความดีเขากลัวตาย หากชีวิตมนุษย์สุดสิ้นเพียงโลกนี้เท่านั้น การพยายามทำดีจะมีประโยชน์อันใด เพราะเมื่อตายแล้วทุกอย่างก็หมดสิ้นกันไป ความดีที่เขาสร้างไว้ แม้จะมีคนชมเชย แต่ก็หาเป็นประโยชน์แก่เขาไม่ ส่วนคนที่มีความชั่วเลวทรามอย่างน่าสะอิดสะเอียน ก็จะไม่มีอะไรกระทบกระเทือนเขาเลย ถ้าเช่นนั้น เราก็กิน ดื่ม และหาความสุขสำราญไป แต่ละวันก็พอแล้ว ไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงอะไรให้มาก ไม่ต้องเป็นห่วงว่า ผลจะเป็นอย่างไร ที่เราทุกคนเป็นห่วงถึงผลที่ติดตามมา ไม่ว่าจะผลที่เกิดแก่คนอื่นหรือเกิดแก่ตัวเอง ย่อมเป็นการเตือนให้ทราบโดยทางอ้อมแล้วว่า ชีวิตมิได้สิ้นสุดเพียงเท่านั้น ชีวิตมิใช่อยู่ที่ร่างกาย และจิตนึกคิดเท่านั้น แต่ยังมีอะไรบางอย่างมากกว่านั้น

2. **มนุษย์ประกอบด้วยสามส่วน** คือร่างกาย จิต วิญญาณ บางคนนำจิต และวิญญาณมารวมกัน และบอกว่ามนุษย์ประกอบด้วยสองส่วน คือ ร่างกายและจิตวิญญาณ แท้จริงก็เป็นความหมายเดียวกัน ผู้ที่มีความเชื่อเช่นนั้น สอนว่ามนุษย์ไม่เพียงแต่มีร่างกาย และจิต เท่านั้นแต่ยังมีดวงวิญญาณด้วย มนุษย์จึงมีความหมายมากกว่า การกิน ดื่ม และหาความสุขสำราญไปแต่ละวัน มนุษย์ไม่เพียงแต่มีหน้าที่รับผิดชอบต่อชีวิตปัจจุบัน แต่จะต้องรับผิดชอบต่อตลอดไป เสี่ยงกระชิบจากส่วนลึกในจิตใจ จึงบอกให้มนุษย์พยายามสร้างความคิดดี เพื่อความคิดนั้นจะติดตามตนไปด้วย

พระคริสตธรรมคัมภีร์สอนว่า มนุษย์ไม่เพียงแต่มีร่างกาย และจิตใจ มนุษย์มีวิญญาณด้วย พระธรรมปฐมกาลบันทึกว่า “พระเยโฮวาห์เจ้าได้สร้างมนุษย์ด้วยผงเคลีดิน ระบายลมแห่งชีวิตเข้าทางจมูก ให้มีชีวิตหายใจเข้าออก มนุษย์จึงเกิดเป็นจิตวิญญาณ มีชีวิตอยู่” (ปฐมกาล 2:7) มัทธิว 22:37 กล่าวว่า “จงรักพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าด้วยสุดใจ สุดจิตของเจ้า...” นอกจากนั้น ร่างกายของมนุษย์ยังเป็นวิหารของพระเจ้า ซึ่งเป็นที่สถิตของพระเจ้า (1 โครินธ์ 3:16,6:19) มนุษย์ทุกคนจึงมีค่าจำเพาะพระเนตรของพระเจ้า มิใช่ไร้ค่า ไร้ความหมายอย่างที่หลายคนคิดพระคัมภีร์บอกว่า คนที่ทำลายพระวิหารของพระเจ้า หรือร่างกายของตนเอง ไม่ว่าจะโดยวิธีใด พระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้นด้วย (1 โครินธ์ 3:17)

ค. ความเสื่อมเสียในสภาพแรกเริ่มของมนุษย์

เมื่อพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ที่ครบบริบูรณ์ ด้วยความดีทุกอย่าง พระองค์เห็นว่า ในบรรดาสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างนั้น มนุษย์ดีที่สุด เมื่อทรงสร้างสิ่งอื่น ๆ พระองค์ทรงเห็นว่าดีเท่านั้น (ปฐมกาล 1:10,12:18,21,25) แต่เมื่อสร้างมนุษย์แล้ว พระองค์ทรงเห็นว่าดีนัก (ปฐมกาล

1:31) ความดีของมนุษย์ผู้แรกนั้น คีครบถ้วนทุกประการพระองค์ทรงสร้างมนุษย์คนแรก หรือคู่แรก
อย่างไม่มีความคิดบาป แม้แต่น้อย โดยเหตุนี้ มนุษย์ผู้แรกจึงสามารถพูดคุยสนทนากับพระเจ้าได้
(ปฐมกาล 1:28,29,2:16,3:8) บริบูรณ์ด้วยสติปัญญาเลิศล้ำสามารถติดต่อกับสัตว์ และตั้งชื่อให้สัตว์ทุก
ชนิดได้ (ปฐมกาล 2:19) บริบูรณ์ไปด้วยความสุขยินดี เพราะไม่มีโรคภัยไข้เจ็บไม่มีความทุกข์
ยากลำบาก ไม่ต้องทำงานเหน็ดเหนื่อย ไม่ต้องห่วงเรื่องเครื่องนุ่งห่มที่อยู่อาศัย

ต่อมามนุษย์ได้กระทำความบาป ความบริบูรณ์ที่พระเจ้าประทานให้ ก็ขาดไปมนุษย์เริ่มมีโรคภัยไข้
เจ็บ ความทุกข์ยากลำบาก ต้องทำงานอาบเหงื่อ หาเลี้ยงชีพต้องตกอยู่ในอำนาจแห่งความชั่วร้าย ต้องพบ
ความตาย และต้องเผชิญกับการพิพากษา แท้จริงความบาปที่อาดัมและเอวากระทำนั้น มิใช่เป็นบาป
ใหญ่ ตามสายตาของมนุษย์ แต่ในสายพระเนตรพระเจ้า ความบาปทุกอย่างเหมือนกันทั้งนั้น ความบาป
ที่นำความหายนะมาสู่มนุษย์คือการไม่เชื่อฟัง การไม่เชื่อฟังพระเจ้าไม่ว่าจะมากหรือน้อย นำความพินาศ
มาสู่มนุษย์เท่ากัน เช่นความไม่เชื่อฟังเพียงเล็กน้อย ของอาดัมและเอวา กินผลไม้ต้องห้ามเท่านั้น เขาก็
พบความพินาศฉะนั้นความบาป จึงไม่จำเป็นต้องเป็นความคิดที่ใหญ่โต น่ากลัวเสมอไป การกระทำใด
ๆ ก็ตาม ที่ขัดต่อพระราชประสงค์ของพระเจ้า เป็นความบาปที่นำไปสู่ความพินาศทั้งสิ้น

การที่มนุษย์ผู้แรกได้กระทำความบาปได้นำผลเสียหลายประการมาสู่มนุษย์ทั่วโลก คือ

1. พระฉายาของพระเจ้าเสื่อมจากเขาไป มนุษย์กลายเป็นคนไม่ครบถ้วนบริบูรณ์เหมือนพระ
เจ้า เริ่มกระทำความบาปสารพัดอย่าง พระสง่าราศีของพระเจ้างี้ก็เสื่อมจากเขาไปด้วย เป็นที่เชื่อกันว่า ก่อนที่
อาดัมและเอวาทำบาป เขาทั้งสองมีพระรัศมีของพระเจ้างี้ห่มห่อกายอยู่ (ฮีบรู 2:7) โดยเหตุนี้ จึงไม่
จำเป็นต้องมีเครื่องนุ่งห่มคลุมกายที่ทำด้วยมือมนุษย์ แต่เมื่ออาดัมและเอวาทำบาป รัศมีนั้นได้เสื่อม
หายไป เขาทั้งสองจึงรู้ว่าร่างกายเปลือยเปล่า

2. ทำให้มนุษย์ต้องพบกับความแข็งแรงและความตาย (ปฐมกาล 2:17,3:16-19,กาลาเทีย 3:10,
โรม 6:23)

3. ทำให้มนุษย์ทุกคนเป็นคนบาป (โรม 5:12) บางคนไม่ยอมรับความจริงข้อนี้ โต้แย้งว่า เมื่อ
บรรพบุรุษทำบาป ตนจะได้รับโทษด้วยอย่างไร ถ้าจะอธิบายตามเหตุผล คงจะเข้าใจได้ยาก แต่หากจะดู
จากผล ทุกคนจะต้องยอมรับว่า เราเป็นคนบาป เพราะ “ท่านจะรู้จักเขา เพราะผลของเขา” (มัทธิว 7:16)
ไม่มีใครในโลกแม้สักคนเดียวที่กล้าพูดว่า ตนไม่เคยคิดในสิ่งที่ไม่ดีเลย ตนไม่เคยกระทำในสิ่งที่ผิดบาป
เลย โรม 3:23 สอนว่า “...คนทั้งปวง ได้กระทำความผิดทุกคน...”

4. แม้แต่แผ่นดิน ก็ได้รับการแข็งแรงให้ต้นไม้ที่มีหนามงอกขึ้นทั่วไป (ปฐมกาล 2:19)

5. ผลที่น่าเศร้าใจที่สุด คือ ความสนิทสนมระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ ดังที่มีอยู่ในสวนเอเดนได้
ขาดสะบั้นลง ความบาปได้ทำลายทุกอย่าง แม้แต่ความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ ความบาปยัง

ทำให้ตาฝ่ายวิญญาณจิตของมนุษย์บอดไป ทำให้มนุษย์ไม่รู้จักรบเจ้าองค์เที่ยงแท้ กลับไปกราบไหว้ผี
มารชาตาน และสิ่งอื่น ๆ ที่ไม่ใช่พระเจ้า

พระเจ้าทรงเสว้าพระทัยต่อสภาพและความเชื่อของมนุษย์ ทรงรู้สึกเสียวพระทัยที่ไม่สามารถ
สนิทสนมกับมนุษย์ ดังที่พระองค์ทรงปรารถนา และต้องพิพากษามนุษย์ตามความยุติธรรมของ
พระองค์

แม้มนุษย์จะชั่ว จะเลวทรามสักปานใดพระองค์ยังทรงรักมนุษย์ทุกคน ไม่อยากให้คนใดพินาศ
แต่ทรงปรารถนาจะให้คนทั้งหลายกลับใจใหม่ เชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ และรับชีวิตนิรันดร์ (2 เปโตร
3:9, ยอห์น 3:16)

บทเรียนที่ 7 การไถ่โทษบาป

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน อีสยาห์ 53:1-8, โรม 5:8-11

ในประวัติบุคคลสำคัญต่าง ๆ ของโลก เรามักนึกถึงความสำเร็จอันใหญ่ยิ่งของเขาในกิจการที่เขากระทำ ในขณะที่เขามีชีวิตอยู่ และมรณกรรมของเขา ประกาศถึงความสิ้นสุดแห่งชีวิตนั้น พระเยซูคริสต์ทรงแตกต่างจากบุคคลทุกคนในโลก ความสำเร็จและชัยชนะของพระองค์ อยู่ที่การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ ประวัติศาสตร์ของโลก เริ่มเปลี่ยนวิถีทางเดิน ตั้งแต่นั้นที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์นั้น

ก. คำบันทึกเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ (ฮีบรู 9:19-26)

พระคัมภีร์เดิม เกือบทั้งเล่ม ได้วาดภาพให้เราเห็นถึงการสิ้นพระชนม์ ของพระเยซูคริสต์ ตั้งแต่ปฐมกาลเมื่ออาดัมและเอวาได้กระทำผิด พระเจ้าทรงฆ่าสัตว์ แล้วใช้หนังสัตว์ทำเป็นเครื่องนุ่งห่มให้อาดัมและภรรยา ปกปิดร่างกายที่เปลือยเปล่า และนำอับอายนั้น นี้เป็นภาพถึงถึงการที่ต้องมีผู้หนึ่งเสียสละชีวิต เพื่อช่วยปกปิดความอับอายของมนุษย์ เนื่องจากผลแห่งความผิดบาป ต่อมามีการสักการบูชา โดยการฆ่าลูกแกะ เพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่โทษ การถวายเครื่องบูชา นี้ เป็นเครื่องหมายถึงถึงการไถ่โทษ ความผิดบาปของพระเยซูคริสต์ บนไม้กางเขน พระธรรมอิสยาห์กล่าวถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ อย่างชัดเจน (อ่านพระธรรมอิสยาห์ บทที่ 53)

พระคริสตธรรมใหม่ กล่าวถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูโดยตรง มากกว่า 175 ครั้ง พระกิตติคุณทั้งสี่เล่มกล่าวถึงเหตุการณ์เกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ ของพระเยซูมากที่สุด 1/3 ของคำบันทึกทั้งหมดในพระธรรมมัทธิว และพระธรรมมาระโก กล่าวถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ 1/3 ของพระธรรมลูกา และเกือบครึ่งเล่มของพระธรรมยอห์น ก็กล่าวถึงการสิ้นพระชนม์ ของพระเยซูคริสต์ด้วย พระเยซูคริสต์เองทรงกล่าวถึงรายละเอียดและความหมายแห่งการสิ้นพระชนม์ ถึง 19 ครั้ง เช่นในมาระโก 10:33, มัทธิว 12:40, ยอห์น 2:19, 3:14, 15 ฯลฯ

ข. ความจำเป็น ที่พระเยซูทรงต้องสิ้นพระชนม์

1. เพราะความผิดบาป ของมนุษย์ (อิสยาห์ 53:5, โรม 4:25) หากเราไม่นึกตรึกตรองให้ดี เราจะคิดว่า เหตุที่พระเยซูคริสต์ต้องถูกตรึงที่กางเขน และสิ้นพระชนม์นั้น เพราะพวกปุโรหิต พวกอาลักษณ์ หรือพวกคนชั่วในสมัยก่อนจับพระองค์ไปตรึง แท้จริงมิใช่เช่นนั้น ถ้าพระองค์มิได้ทรงยอมให้ถูกตรึง

แล้ว ไม่มีใครอาจจับพระองค์ไปตรึงได้ แต่พระองค์ทรงยอมให้ถูกตรึงโดยดี เพราะความผิดบาปของมนุษย์ทั่วโลก หรืออีกนัยหนึ่งเราทุกคนเป็นเหตุ ทำให้พระองค์ทรงต้องถูกตรึง

2. เพราะความยุติธรรมของพระเจ้า (ฮีบรู 9:22, โรม 6:23) ตามความยุติธรรมของกฎหมายแผ่นดินแล้ว ทุกคนที่ได้ทำผิดกฎหมายจะต้องถูกลงโทษ เช่นผู้ที่ทำร้ายร่างกายคนอื่น อาจจะต้องถูกปรับ 2,000 บาท จำคุก สามเดือน ผู้ที่ฉกฉวย แย่งชิง ถูกจำคุกหนึ่งปี ผู้ที่ผิดกฎหมายจราจร ถูกปรับ 50 บาท ผู้ที่ทำลายชีวิตผู้อื่น ต้องถูกจำคุกตลอดชีวิต เป็นต้น พระเจ้าทรงไว้ซึ่งความยุติธรรม เมื่อมนุษย์ทำบาป พระองค์ก็ทรงต้องลงโทษมนุษย์และโทษที่พระองค์ทรงให้ นั่น คือ ความพินาศในบึงไฟ

เมื่อมนุษย์กลับใจใหม่ เชื่อฟังในพระองค์ พระองค์จะทรงยกโทษให้ทันทีโดยไม่ได้ลงโทษนั้นไม่ได้ จะกลายเป็นการอวยุติธรรม เช่นนักโทษที่ยอมสารภาพผิด เจ้าหน้าที่ตำรวจ จะปล่อยเขาให้เป็นอิสระทันทีไม่ได้ เขาจะต้องถูกทำโทษตามความเที่ยงธรรมของกฎหมาย

แต่วิธีหนึ่งที่เกี่ยวข้อง และทำให้เขาพ้นโทษ คือต้องมีผู้รับโทษแทน หรือให้เงินเป็นค่าไถ่ตามจำนวนที่กฎหมายเรียกร้อง แต่นักโทษจะไถ่ตัวเองหรือรับตัวเองให้ออกมาจากคุกไม่ได้ ต้องมีคนภายนอกคนหนึ่งที่มีบริสุทธิ ไม่ผิดกฎหมายที่รัฐบาลเชื่อถือรับรอง จึงจะสามารถไถ่เขาออกมาได้

ในทำนองเดียวกัน มนุษย์ทุกคนเป็นคนบาป เราจะไถ่โทษให้แก่กันและกัน หรือตายเป็นค่าไถ่ให้แก่กันและกันไม่ได้ จำเป็นที่จะต้องมีส่วนหนึ่ง ที่ไม่มีบาป มาไถ่เรา และพระบัญญัติบอกว่า “ทุกสิ่งถูกชำระด้วยโลหิต และถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้ว ก็จะไม่มีการยกบาป” มีแต่พระเยซูคริสต์เท่านั้น ที่มีคุณสมบัติครบถ้วนที่จะเป็นผู้ไถ่โทษบาปของมนุษย์ได้ พระองค์จึงทรงยอมพลีชีวิต และหลังพระโลหิตเพื่อชำระล้างเราทั้งหลาย ไถ่เราทั้งหลายออกจากโทษแห่งความพินาศ

3. เพราะความรักของพระเจ้า (โรม 5:8) เหตุผลสำคัญที่สุดที่พระเยซูคริสต์ทรงต้องสิ้นพระชนม์ ก็เพราะพระเจ้าทรงรักมนุษย์ ไม่อยากให้มนุษย์คนหนึ่งคนใดพินาศ จึงได้ทรงส่งพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ให้เสด็จมาในโลก และเพราะความรักของพระเยซูคริสต์ ที่มีต่อมนุษย์ทุกคนเช่นกัน พระองค์จึงทรงยอมสิ้นพระชนม์ (อิสยาห์ 53:7)

การสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน เป็นวิธีที่ทารุณที่สุด การตรึงที่กางเขน เป็นวิธีที่รัฐบาลโรมันในสมัยนั้น ใช้ประหารชีวิตอาชญากร ที่ผิดกฎหมายแผ่นดินอย่างหนัก เหมือนกับรัฐบาลฝรั่งเศสในสมัยก่อนใช้ กิโยติน ตัดศีรษะนักโทษประหาร หรือที่สหรัฐอเมริกา ใช้ห้องแก๊ซพิษ และเก้าอี้ไฟฟ้า ประหารชีวิตนักโทษ หรือที่ไทย ประหารชีวิตนักโทษด้วยการฟันคอด้วยดาบ แต่การประหารชีวิตโดยการตรึงที่กางเขนนั่น โหดร้าย ทารุณ ยิ่งกว่าวิธีใด ๆ เพราะนักโทษจะค่อย ๆ ตายช้า ๆ อย่างเจ็บปวดรวดร้าวที่สุด นี่แหละความรักของพระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าบริสุทธิ ใหญ่ยิ่ง ด้วยความรัก

ความเมตตา ที่มีต่อมนุษย์ทุกคน พระองค์จึงทรงรับโทษ เยี่ยงนักโทษ หรือคนบาปคนหนึ่ง เพื่อมนุษย์ทั้งหลายที่ไว้วางใจพระนามของพระองค์ จะได้รับความชอบธรรม (1 เปโตร 3:18)

ค. ผลแห่งการสิ้นพระชนม์

1. **ทำให้มนุษย์รู้จักความรักของพระเจ้า** (โรม 5:8) เมื่อพระเจ้าตรัสว่าพระองค์ทรงรักมนุษย์ พระเจ้ามิได้ตรัสเปล่า ๆ พระองค์ทรงสำแดงให้มนุษย์เห็น โดยการกระทำด้วย และพระองค์ทรงรักอย่างสุดจิต สุดใจ และสุดกำลังของพระองค์ โดยพระราชทาน พระบุตรองค์เดียวที่พระองค์ ทรงรัก ทรงหวง แหนให้แก่มนุษย์ที่เต็มไปด้วยความชั่ว แล้วยังทรงยอมให้มนุษย์ จับพระบุตรของพระองค์ตรึงบนไม้กางเขน จนสิ้นพระชนม์ ยังมีความรักอันใดอีกในโลกที่ใหญ่ยิ่งกว่าความรัก ของพระเจ้าหรือพระเจ้าทรงรักเรา ประทานของขวัญอันประเสริฐที่สุดแก่เรา คือพระบุตรของพระองค์เอง เรารักพระองค์เพียงใด และได้กระทำอะไรเป็นการแสดงว่าเรารักพระองค์

2. **พระโลหิตของพระเยซูคริสต์ได้ทรงชำระ (และกำลังชำระ) ผู้ที่เชื่อฟังในพระองค์ ให้พ้นจากความบาป** (เลวีนิติ 17:11,เยเรมีย์ 33:8,โรม 5:9,มัทธิว 26:28) หมายความว่า พระองค์ได้ทรงขจัดมลทินออกจากเรา ทำให้เราไม่มีมลทินติดตัวอีกต่อไป เปรียบประดุจผู้ที่สวมเสื้อสกปรก ได้รับการชำระให้สะอาดแล้ว ความสกปรกนั้นไม่มีอยู่ในเสื้อผ้าของเขาต่อไป การชำระของพระเยซูคริสต์มิใช่เกิดขึ้นครั้งเดียวเท่านั้น พระโลหิตของพระองค์ จะทรงชำระเราตลอดไปตราบใดก็ตามที่เราผิดพลาด หลงกระทำบาป ถ้าเราสารภาพต่อพระองค์ พระโลหิตของพระองค์ก็จะทรงชำระ เราทันที

3. **กระทำให้เรา เป็นคนชอบธรรม** (โรม 5:18,2 โครินธ์ 5:21) การชำระให้สะอาด ก็กับการเป็นคนชอบธรรมมีความหมายต่างกันเล็กน้อย พอจะเปรียบได้กับการตัดสินความในศาล เมื่อผู้หนึ่งทำผิดต้องรับโทษ โดยถูกปรับเงิน 5,000 บาท มีอีกคนหนึ่งช่วยจ่ายเงินแทน การกระทำเช่นนี้ เรียกว่าการชำระ หรือการไถ่ เมื่อมีคนหนึ่งจ่ายเงินไถ่เขา เขาก็พ้นจากโทษแห่งความผิดนั้น คือไม่ต้องจ่ายเงินหรือถูกจำคุกอีกต่อไป เมื่อหนี้แห่งความผิดได้รับการชำระแล้ว ศาลก็จะออกหนังสือฉบับหนึ่ง หรือประกาศว่าเขาผู้นั้นพ้นโทษ เป็นคนบริสุทธิ์แล้วการกระทำเช่นนี้ เรียกว่า การรับความชอบธรรม การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ ไม่เพียงแต่ทำให้เราได้รับการชำระให้สะอาด ยังทำให้เราเป็นคนใหม่คือคนชอบธรรม เป็นการประกาศเป็นทางการ ที่ทำให้เรามั่นใจว่า เราพ้นผิดจริง ๆ แล้ว เราเป็นคนบริสุทธิ์แล้ว ตั้งแต่นี้ต่อไป เราจะได้รับสิทธิเยี่ยงคนชอบธรรมซึ่งพระเจ้าทรงสัญญาไว้ การเป็นคนชอบธรรมยังหมายถึง การกลับคืนมาสู่พระฉายาของพระเจ้า เมื่อมนุษย์ทำบาป พระฉายาของพระเจ้าเสื่อมจากเราไป แต่เมื่อเราเป็นคนชอบธรรม เราก็ได้พระฉายานั้นกลับคืนมาตามเดิม

4. **ทำให้มนุษย์ คืนดีกับพระเจ้า** (โคโลสี 1:20,โรม 5:10) สิ่งที่น่าเศร้าใจที่สุด อย่างหนึ่ง ซึ่งความบาปนำมาสู่มนุษย์ คือพระพิโรธของพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ ทรงยุติธรรม พระองค์ทรง

เกลียดความบาป ทรงต้องพิพากษาความบาป ความบาปทำให้มนุษย์แยกออกจากพระเจ้า แต่โดยการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงทำให้มนุษย์คืนดีกับพระเจ้า เราจึงมีความแน่ใจในแผ่นดินสวรรค์ของพระเจ้า เมื่อเราทูลขอสิ่งใดจากพระองค์ พระองค์ก็จะทรงตอบเรา ผลจากการคืนดีนี้ก็คือ คนที่เชื่อได้รับพระพรทุกอย่าง ซึ่งพระเจ้าทรงปรารถนาประทานให้แก่มนุษย์ เราสามารถเข้าไปใกล้พระองค์อย่างไม่ต้องเกรงกลัว และสามารถเรียกพระองค์ว่า “พระบิดา”

เราขอบพระคุณพระเจ้า สำหรับการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ แต่การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ จะไม่มีประโยชน์แก่ผู้ใดเลย หากเขามีได้ต้อนรับพระเยซูคริสต์ เข้ามาเป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของเขา พระราชกิจแห่งการไถ่โทษบาปนั้นพระเจ้าได้ทรงกระทำสำเร็จแล้ว ส่วนของมนุษย์มนุษย์ต้องต้อนรับทางแห่งความรอดนั้น ด้วยความเชื่อ

บทเรียนที่ 8 การฟื้นคืนพระชนม์ และการเสด็จสู่สวรรค์

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน 1 โครินธ์ 15:3-6, กิจการ 1:3-5,9, ฮีบรู 4:15,16, 1 ทิโมธี

2:5,6

การที่คริสเตียนออกไปสอนคนอื่น ๆ ให้ทราบถึงทางแห่งความรอดนั้น เราเรียกว่าออกไปประกาศพระกิตติคุณ “กิตติคุณ” หมายถึงข่าวประเสริฐ หรือข่าวดีเมื่อเรากล่าวถึงข่าวดี เราย่อมหมายถึงข่าวที่นำความยินดีมาสู่ผู้ฟัง เหตุที่พระกิตติคุณเป็นข่าวดี ก็เพราะเราสอนเรื่องที่น่าไปสู่ความยินดี ความสมหวัง ความมั่นใจในอนาคต เรามิได้สอนว่า พระเยซูคริสต์สิ้นพระชนม์เท่านั้น ถ้าเรื่องของพระเยซูคริสต์จบสิ้นลง ที่การสิ้นพระชนม์ก็ไม่เป็นข่าวที่น่ายินดีอันใด แต่เป็นข่าวดีได้ เพราะพระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์ทรงเสด็จกลับไปสู่สวรรค์ ทรงเป็นพระมหาปุโรหิตของเรา และจะทรงกลับมาอีก

ก. การฟื้นคืนพระชนม์

การฟื้นคืนพระชนม์ หมายถึงการที่พระเยซูคริสต์ทรงฟื้นขึ้นจากความตาย ในสภาพที่เป็นมนุษย์ครบถ้วนบริบูรณ์ หมายความว่า พระเยซูคริสต์มิได้ทรงเป็นขึ้นแต่วิญญาณเท่านั้น แต่ทรงฟื้นคืนชีวิตทั้งเนื้อหนังและวิญญาณจิตด้วย ตอนแรกสาวกของพระเยซูคริสต์ ไม่เข้าใจความหมายของการฟื้นคืนพระชนม์ นึกว่าหมายถึงการที่ดวงวิญญาณ ของพระเยซูคริสต์กลับคืนมา เมื่อพระเยซูปรากฏพระองค์แก่เขา พวกเขาจึงตกใจกลัวนึกว่าเป็นผี แต่พระองค์ได้ทรงบอกพวกเขาว่า พระองค์มิได้เป็นผี “เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูก” (ลูกา 24:36-40) แล้วพระองค์ก็ทรงขึ้นพระหัตถ์ และพระบาทให้พวกเขาดู ไม่เพียงแต่เท่านั้น พระองค์ยังทรงรับประทานปลาอย่างชิ้นหนึ่งให้ดู (ลูกา 24:41-43) เป็นการพิสูจน์ว่า พระองค์เป็นมนุษย์ปกติที่ฟื้นคืนจากความตายมิใช่วิญญาณ เพราะวิญญาณเหลว และกลืนอาหารไม่ได้

สิ่งที่น่าสนใจอย่างหนึ่งเกี่ยวกับการปรากฏพระองค์ ของพระเยซูคริสต์ คือส่วนมาก พระองค์ทรงปรากฏให้สาวกของพระองค์เห็น มากกว่าหนึ่งคนขึ้นไป (ลูกา 24:13-15,36-39,1 โครินธ์ 15:5-8) ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้เห็นเข้าใจว่าภาพที่พวกเขาได้เห็นนั้นเป็นความจริง มิใช่ภาพที่ลวงตา ความเพ้อฝัน หรือตาฝ้าฟางของคนใดคนหนึ่ง ถ้าหากมีเพียงคนเดียวเห็นเท่านั้น อาจจะเชื่อถือไม่ได้แต่การที่หลายคนเห็นพระเยซูคริสต์ ในขณะที่เดียวกัน เช่น ก่อนที่พระเยซูเสด็จกลับสู่สวรรค์ มีคนร่วม 500 คน เห็นพระองค์ การที่ตาฝ้าฟางจะเกิดแก่คนจำนวน 500 คน พร้อมกันนั้น เป็นไปไม่ได้อย่างเด็ดขาด ถ้าคำพยานจากคนจำนวนมากมายที่เห็นด้วยตาไม่จริงแล้ว ก็เป็นการยากที่จะพิสูจน์โดยวิธีอื่นอีก

เมื่อฟื้นคืนพระชนม์แล้ว พระเยซูคริสต์ ทรงปรากฏให้สาวกของพระองค์เห็นถึง 40 วัน จึงเสด็จกลับสู่สวรรค์ การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ มีความสำคัญต่อคริสเตียนอย่างน้อย 5 ประการ

1. เป็นการพิสูจน์ว่า พระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้า (โรม 1:4)
2. เป็นการทำให้เรา มั่นใจได้ว่าเป็นผู้ชอบธรรม (โรม 4:25)
3. ทำให้เรามีความหวัง ในชีวิตนิรันดร์ และมรดกที่ไม่รู้เบื่อหน่าย (1 เปโตร 1:3,4)
4. ทำให้ความเชื่อ การนมัสการและการรับใช้ของคริสเตียน ไม่เปล่าประโยชน์ (1 โครินธ์ 15:14-22)
5. ทำให้คริสเตียน กล้าประกาศพระกิตติคุณ โดยไม่กลัวความตาย (1 โครินธ์ 15:29-30)

ข. การเสด็จกลับสู่สวรรค์

เรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ และการเสด็จสู่สวรรค์ มิใช่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญ หรือคนคิดแต่งขึ้นภายหลังพระเยซูคริสต์ได้ตรัสล่วงหน้าถึงสิ่งเหล่านี้ก่อนที่พระองค์จะสิ้นพระชนม์ (ยอห์น 3:13-15, 6:62, 20:17) เรื่องที่เกิดขึ้น จึงเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

มีข้อพิสูจน์อย่างน้อยสามประการ ที่ช่วยให้เราแน่ใจว่า พระเยซูคริสต์ได้เสด็จกลับสู่สวรรค์อย่างแท้จริง คือ

หนึ่ง โดยคำตรัส ของพระเยซูคริสต์เอง (ยอห์น 6:62, 20:17) รากฐานแห่งความเชื่อที่มั่นคงที่สุดของคริสเตียน คือองค์พระเยซูคริสต์ (2 โครินธ์ 1:20) เมื่อพระองค์ตรัสสิ่งใด จะต้องเป็นจริงเสมอ

สอง จากคำพยานของคน 500 คน บนภูเขาเมกอกเทศ (1 โครินธ์ 15:6, กิจการ 1:6, 12) ดังกล่าวแล้วตอนต้นว่า ถ้ามีคน 500 คนเห็นในขณะเดียวกันก็เป็นที่แน่ใจได้ว่า สิ่งที่เห็นนั้นเป็นความจริง

สาม จากการเสด็จมา ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ลูกา 24:49, ยอห์น 16:7) พระเยซูคริสต์ตรัสสัญญาว่า เมื่อพระองค์เสด็จกลับไปสู่สวรรค์แล้ว พระองค์จะพระราชทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ แก่มนุษย์ เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาก็เป็นเครื่องหมายที่ทำให้เรารู้ว่า พระองค์กลับไปสู่สวรรค์แล้ว

เซริมศักดิ์ เรียนหนังสือ อยู่ในต่างจังหวัด ก่อนจากบ้าน เขาบอกญาติพี่น้องว่า เมื่อถึงโรงเรียนแล้ว จะส่งจดหมายมาให้ สองสามวันต่อมา ญาติ พี่น้องได้รับจดหมายของเซริมศักดิ์ จึงแน่ใจว่า เซริมศักดิ์ได้ไปถึงโรงเรียนแล้วนี่เป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับพิสูจน์ว่าพระเยซูได้กลับถึงเมืองสวรรค์แล้ว

ค. การเป็นมหาบุโรหิต ของพระเยซูคริสต์

พระเยซูกลับไปสู่สวรรค์ ด้วยจุดประสงค์หลายอย่าง

ประการแรก เพื่อกลับไปสู่พระนิเวศน์ของพระองค์เอง (ยอห์น 3:13) การที่พระเยซูคริสต์ไปสู่สวรรค์ กับที่เราจะไปสวรรค์มีความหมายแตกต่างกัน การที่พระเยซูไปสู่สวรรค์เป็นการกลับไปสู่บ้านของพระองค์เอง เพื่อรับสง่าราศีและเกียรติยศของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ทรงสละไว้ (ฟิลิปปี 2:6-11) ส่วนเราไปสวรรค์เป็นการไปสู่สถานที่ที่เราไม่รู้จัก ซึ่งพระเยซูคริสต์ทรงเตรียมไว้ให้แก่เรา

ประการที่สอง เพื่อเตรียมที่อยู่ให้แก่ผู้ที่เชื่อในพระองค์ (ยอห์น 14:1-4) หนุ่มสาวสองคนรักกันมาก สัญญาจะแต่งงานกันในไม่ช้า ฝ่ายชายมีบ้านเกิดเมืองนอนอยู่ต่างประเทศ วันหนึ่ง เขาบอกแก่คู่มั่นของเขาว่า จำเป็นที่เขาจะต้องกลับไปบ้านเพื่อจัดแจงที่อยู่ และทุกอย่างให้เรียบร้อยเมื่อจัดแจงที่อยู่ให้เรียบร้อยแล้ว ก็จะกลับมาแต่งงานรับไปอยู่ด้วย ฝ่ายคู่มั่นสาวแม้จะเสียใจ อาลัย อารมณ์ ที่คนรักจากไปชั่วคราว แต่เธอก็มีความยินดี เมื่อรู้ว่า คนรักจะกลับมาแต่งงาน และรับเธอไปอยู่ด้วย

ไม่มีใครไปสวรรค์ ได้ด้วยตนเองเพราะเขาไม่รู้จักทาง คนที่พยายามจะไปสวรรค์ด้วยการกระทำความดี ย่อมเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ ผู้ที่คิดอาจได้ความคิดตอบแทน แต่ความคิดของเขาไม่มีตัวตน ไม่สามารถนำเขาไปสู่สวรรค์ได้ ผู้ที่ต้องการไปสวรรค์จึงจำเป็นอย่างยิ่ง ต้องมีผู้นำไปและผู้นั้นต้องรู้จักทางไปสวรรค์ หรือมาจากสวรรค์ มีแต่พระเยซูคริสต์ผู้เดียวเท่านั้น ที่ทรงทราบทางไปสวรรค์ พระองค์ตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น...” (ยอห์น 14:6) ผู้ที่เชื่อพระองค์จึงแน่ใจได้ว่า เขาจะไปยังเมืองสวรรค์ได้ในวันข้างหน้า

ประการที่สาม เพื่อส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมา (ยอห์น 16:7,8) การที่พระองค์จากไปนั้น เป็นประโยชน์แก่สาวกของพระองค์ พระเยซูคริสต์ยังทรงประทับอยู่ในโลก พระองค์ทรงถูกจำกัดเขตที่อยู่คือไม่สามารถจะสถิตอยู่กับทุกคนในเวลาเดียวกันได้ และไม่สามารถช่วยทุกคนในเวลาเดียวกันได้ แต่เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมา พระองค์ทรงสามารถสถิตอยู่กับผู้เชื่อทุกคน ในเวลาเดียวกันโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์

ประการที่สี่ เพื่อเป็นมหาปุโรหิต ของผู้ที่เชื่อในพระองค์ (ฮีบรู 4:14-16) ปุโรหิต คือ คนกลางระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า ในสมัยพระคัมภีร์เดิม มนุษย์จะติดต่อโดยตรงกับพระเจ้าไม่ได้ จำเป็นต้องผ่านคนกลางผู้หนึ่ง คือ ปุโรหิต เมื่อพวกเขาทำผิด จะถวายเครื่องบูชาไถ่บาปหรือถวายเครื่องบูชาขอบพระคุณ พวกเขาจะอาศัยปุโรหิต เป็นผู้ประกอบพิธีติดต่อกับพระเจ้า เมื่อพระเยซูคริสต์สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน การไถ่โทษด้วยเลือดสัตว์ได้ยุติลงเพราะพระองค์ได้ทรงรับโทษของมนุษย์แทนการไถ่ด้วยสัตว์แล้ว (ฮีบรู 10:12-14) ยิ่งกว่านี้ พระเยซูคริสต์เอง ยังได้ทรงเป็นมหาปุโรหิตของมนุษย์โดยประทับอยู่เบื้องขวาของพระบิดา เป็นคนกลาง ระหว่างพระเจ้า กับมนุษย์ (1 ทิโมธี 2:5,6) เมื่อคริสเตียนพลาดพลั้งกระทำผิด จึงไม่ต้องไปสารภาพผิดกับคนกลางซึ่งเป็นมนุษย์ แต่สารภาพผิดต่อพระเยซูคริสต์ ผู้ใดที่กระทำตนเป็นคนกลางระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า จึงเท่ากับหมิ่นประมาทพระ

เกียรติพระเยซูคริสต์ “เพราะว่ามีพระเจ้าองค์เดียว และมีคนกลางแต่ผู้เดียว ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือ พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์” (1 ทิโมธี 2:5)

นอกจากพระเยซูคริสต์ ทรงเป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ เพื่อคำอธิษฐานของเราจะไปถึงพระบิดาได้แล้วพระองค์ยังทรงอธิษฐานเพื่อเราด้วย (โรม 9:34) ให้เรามีชัยชนะเหนือสันโดยพระองค์ (โรม 9:37) ขณะนี้ เวลาที่พระเยซูคริสต์ทรงกำลังอธิษฐาน เพื่อเราทั้งหลายอยู่ เพื่อคนที่อ่อนแอจะได้แข็งแรงขึ้น เพื่อคนที่หลงหายจะได้กลับมาใหม่เพื่อคนที่รักพระองค์ จะรักพระองค์มากยิ่งขึ้น เพื่อคนที่รับใช้พระองค์ จะประสบความสำเร็จ ในการดำเนินชีวิตประจำวันและในภารกิจที่พระองค์ทรงมอบหมาย

ความรอดของพระเยซูคริสต์ เป็นความรอดที่สมบูรณ์ ในอดีต- พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่บาปของเรา และทรงฟื้นคืนพระชนม์ เพื่อเราจะเป็นผู้ชอบธรรม ในปัจจุบัน-พระองค์ทรงประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ ของพระบิดาเป็นพระมหาปุโรหิต คอยอธิษฐานเพื่อเราเสมอ และในอนาคต-พระองค์จะเสด็จกลับมาอีก เพื่อรับเราไปอยู่กับพระองค์ตลอดไป

บทเรียนที่ 9 พระวิญญาณบริสุทธิ์

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน ยอห์น 16:7,8, 12:13, กิจการ 1:8, เอเฟซัส 5:18, โรม

8:9,2,5,6

คริสเตียนส่วนมากเคยได้ยินถึงเรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์ เคยเอ่ยถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่มีส่วนน้อยที่รู้จักพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างแท้จริง คริสตจักรหลายแห่งไม่กล้าสอนเรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะกลัวว่าจะเกิดเรื่องยุ่งยากลำบากขึ้น บางแห่งเน้นในส่วนใด ส่วนหนึ่งของพระวิญญาณบริสุทธิ์มากเกินไปจนทำให้ความเชื่อของคริสเตียนไขว้เขวเกิดการสับสนอลหม่านขึ้น ในคริสตจักรยุคนี้เป็นยุคของพระวิญญาณบริสุทธิ์ คริสเตียนจำเป็นจะต้องเข้าใจเรื่อง พระวิญญาณบริสุทธิ์ และจะต้องมีพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ในเขา ในคริสตจักร และในการงานทุกอย่าง

ก. พระลักษณะ ของพระวิญญาณบริสุทธิ์

1. พระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงเป็นพระเจ้า ทรงมีตำแหน่งเท่ากับพระบิดาพระบุตร พระองค์ทรงเป็นพระภาคหนึ่งในตรีเอกานุภาพ เราอ่านพบพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ปฐมกาล พระองค์ทรงมีส่วนสำคัญในการสร้างโลก (ปฐมกาล 1:2, โยบ 26:13,33:4) พระองค์ทรงทำการร่วมกับพระบิดาตลอดมา ตั้งแต่สมัยพระคัมภีร์เดิม การกระทำผิดต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นการทำผิดต่อพระเจ้า (ดูกิจการ 1:1-6) เมื่ออะนาเนียมุสาต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็เป็นการมุสาต่อพระเจ้า (ข้อ 4) จึงต้องพบความตาย (ข้อ 5)

2. พระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงมีสภาพเป็นบุคคล คือ มีตัวตน แต่มองไม่เห็นมีคนจำนวนไม่น้อยเข้าใจผิดอย่างร้ายแรงที่สุด เกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาเข้าใจว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นพลังงานอย่างหนึ่งของพระเจ้า เหมือนกับพลังงานของกระแสไฟฟ้า หรือพลังงานคลื่นวิทยุแต่แท้จริงพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีสภาพ เป็นบุคคล ไม่ใช่แรงผลักดัน หรือพลังงาน พลังงานไม่มีความรู้สึก แต่พระวิญญาณมีความรู้สึก ความเข้าใจ มนุษย์อาจโกหกพระองค์ (กิจการ 5:3) ทดลองพระองค์ (กิจการ 5:9) ทำให้พระองค์เศร้าพระทัย (เอเฟซัส 4:30) ประมาทต่อพระองค์ (ฮีบรู 10:26) ด้วยเหตุนี้ คริสเตียนทุกคน จึงต้องระมัดระวังต่อการปฏิบัติต่อพระองค์ เพื่อจะไม่ทำให้พระองค์เศร้าพระทัย

3. พระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงเป็นพระผู้ช่วย (ที่ปรึกษา พระผู้เล้าโลม) ของคริสเตียนทุกคน ก่อนที่พระเยซูคริสต์จะจากสาวกของพระองค์ไป เหล่าสาวกรู้สึกเหงาหงอยเปล่าเปลี่ยวใจ พระองค์จึง

ตรัสว่า “การที่เราจะไปในนั้นจะเป็นประโยชน์แก่ท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป พระองค์ผู้ช่วยนั้นจะมีได้มาหาท่าน” (ยอห์น 16:7)

ข. งานของพระวิญญาณบริสุทธิ์

1. ในพระคัมภีร์เดิม พระเจ้าประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ แก่คนของพระองค์ แต่มิได้ประทานไว้แก่ทุกคนและมีได้ทรงสถิตอยู่กับพวกเขาตลอดไปพระวิญญาณเสด็จลงมา ยังคนที่พระเจ้าทรงใช้ให้ทำการพิเศษบางอย่างเท่านั้น เช่นทรงสถิตอยู่กับบะซาเล็ลทำให้เขามีสติปัญญา ความเข้าใจ ความรู้ในวิชาการต่าง ๆ เพื่อเขาจะสร้างพลับพลาของพระเจ้า (อพยพ 31:3) พระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงสถิตอยู่กับโอทนีเอล กิเดโอน เยฟธาห์ เพื่อให้เป็นผู้วินิจฉัย (ผู้วินิจฉัย 3:10,6:34,11:29) ทรงสถิตอยู่กับดาวิดเพื่อให้เป็นกษัตริย์ (1 ซามูเอล 16:13) ทรงสถิตอยู่กับเหล่าศาสดาพยากรณ์ เพื่อคลอใจให้เขียนพระคัมภีร์ขึ้น (1 เปโตร 1:10,11)

ในสมัยพระคัมภีร์เดิม เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ สถิตอยู่กับผู้ใดแล้ว พระองค์อาจจะเสด็จออกจากผู้นั้นได้ เช่น ซิม โชน (ผู้วินิจฉัย 13:25) กษัตริย์ซาอูล (1 ซามูเอล 10:10,16:14) เอเศเคียล (เอเศเคียล 2:2,3:24)

2. ในพระชนม์ชีพ ของพระเยซูคริสต์ พระเยซูคริสต์ทรงปฏิสนธิในครรภ์ของหญิงสาวพรหมจารี โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยเหตุนี้ พระเจ้าจึงตรัสถึงพระองค์ในปฐมกาลว่าเป็น “เผ่าพันธุ์ของหญิง...” (ปฐมกาล 3:15) เมื่อพระองค์ทรงออกทำการสั่งสอนและทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ พระองค์มิได้ทรงทำการโดยฤทธิ์อำนาจของพระองค์เอง แต่โดยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ มีหลายคนเคยถามว่า ถ้าพระเยซูคริสต์มิได้เป็นครั้งมนุษย์ครั้งพระเจ้าแล้ว พระองค์ทรงมีฤทธิ์อำนาจมากมายได้อย่างไร คำตอบอยู่ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ (ลูกา 3:21,22,4:1) พระองค์ทรงดำเนินตามที่ต่าง ๆ ด้วยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ลูกา 4:14) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชโลม และตั้งให้พระองค์ทรงประกาศกิตติคุณ (ลูกา 4:18) พระเยซูทรงสอน โดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ จนคนทั้งหลายประหลาดใจด้วยถ้อยคำของพระองค์ (ลูกา 4:22,32) พระองค์ทรงขับผีออกโดยเดชพระวิญญาณ (มัทธิว 12:28) พระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์ โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (โรม 8:11,1:4)

ในชีวิตของคริสเตียน จึงไม่เป็นที่น่าแปลกใจที่พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “เราบอกท่านทั้งหลายตามจริงว่า ผู้ที่วางใจในเรากิจการซึ่งเรากระทำนั้น เขาจะกระทำด้วย และเขาจะกระทำการใหญ่กว่านั้นอีก” เพราะพระเยซูคริสต์ทรงประกอบพระราชกิจของพระองค์ โดยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียวกันก็สถิตอยู่ในคริสเตียนทุกคน พระองค์ทรงสามารถใช้คริสเตียน ที่วางใจในพระเยซูคริสต์ให้ทำการใหญ่ และใหญ่ยิ่งกว่าที่พระองค์ทรงกระทำอีก และคำตรัสของพระองค์ก็เป็นความจริง

พระเยซูคริสต์ ทรงทราบถึงความจำเป็น ที่คริสเตียนต้องมีพระวิญญาณบริสุทธิ์ จึงได้ทรงสัญญาว่าจะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ที่เชื่อในพระองค์ทุกคน (ยอห์น 14:16,16:7) ผู้ที่เชื่อในพระเยซูคริสต์ ต้อนรับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดอย่างแท้จริง พระองค์จะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้แก่เขาทันที โดยที่เขาไม่ต้องขอหรือรอคอย และพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะสถิตอยู่กับเขาตลอดไปเป็นนิรันดร์ (กาลาเทีย 3:13,14,ยอห์น 14:16)

บางคนคิดว่า เมื่อเชื่อพระเยซูแล้วเขาจะต้องขอพระวิญญาณบริสุทธิ์อีก และต้องรอคอย เหมือนกับพวกสาวก ที่กรุงเยรูซาเล็ม แท้จริงเป็นการเข้าใจผิด พระธรรมยอห์น สอนว่า “ผู้ใดยอมรับว่าพระเยซู ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในคนนั้น และคนนั้นอยู่ในพระเจ้า” (1 ยอห์น 4:15,กาลาเทีย 4:6) และ 1 ยอห์น 3:24 สอนว่า พระเยซูคริสต์ ทรงสถิตอยู่ในเราโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ทรงโปรดประทานแก่เรา เมื่อเรามีพระเยซูคริสต์เราก็มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อเรามีพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราก็มีพระคริสต์ (เทียบ วิวรณ์ 3:20)

สตรีคนหนึ่ง เข้าไปในร้านขายขนมเห็นกล่องที่บรรจุขนมสวยงามมาก อยากจะได้กล่องเปล่าไว้ใส่ของจุกจิกในบ้าน จึงถามเจ้าของร้านว่า “ฉันดิฉันจะซื้อแต่กล่องเปล่าจะขายไหม” เจ้าของร้านบอกว่า “ไม่ขาย ถ้าคุณอยากได้กล่องเปล่าคุณต้องซื้อขนมไปด้วย เพราะกล่องกับขนมมาด้วยกัน ถ้าคุณซื้อขนม คุณก็จะได้กล่องฟรี”

เราอาจจะเปรียบพระเยซูเหมือนขนมและพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนกล่อง ถ้าทำได้ต้อนรับพระเยซูคริสต์ ท่านก็จะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยที่ท่านไม่ต้องขออีก

นอกจากนั้น พระคัมภีร์ยังสอนว่า “พระคริสต์ได้ทรงไถ่เรา.. เพื่อเราทั้งหลายจะได้รับพระวิญญาณ ซึ่งทรงสัญญาไว้แล้วโดยความเชื่อ” (กาลาเทีย 3:13,14) การรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็เช่นเดียวกับ การรับความรอด เรารับโดยความเชื่อ มิใช่เราพยายามกระทำเอง

เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาสถิตในผู้ที่เชื่อแล้ว พระองค์จะสถิตอยู่ตลอดไป โดยไม่จากไปอีก พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “เราจะขอพระบิดา และพระองค์จะประทานผู้ช่วยอีกผู้หนึ่งแก่ท่าน เพื่อจะอยู่กับท่านเป็นนิรันดร์” (ยอห์น 14:16)

อาจจะมีบางคนสงสัยว่า หากเราได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว ทำไมเราจึงไม่สามารถดำรงชีวิตคริสเตียน ที่เต็มไปด้วยชัยชนะ เหมือนพระเยซูหรือว่าในปัจจุบัน อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เสื่อมไปแล้ว มิใช่เช่นนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ ยังทรงมีฤทธิ์อำนาจเหมือนเดิม คริสเตียนจำนวนมาก ยังคงดำเนินชีวิต ที่เต็มไปด้วยความพ่ายแพ้ต่อความบาป ขาดอำนาจในการเป็นพยานขาดฤทธิ์อำนาจในการกระทำกิจการของพระเจ้า เป็นเพราะเราขาดการเปี่ยมล้นด้วยพระวิญญาณ หรือการสวมทับโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เอเฟซัส 5:18)

ค. การเปี่ยมล้น ด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์

มิได้หมายความว่า เราได้รับพระวิญญูณบริสุทธิ์มากขึ้น แต่หมายความว่า พระวิญญูณบริสุทธิ์ได้ตัวเรามากขึ้นผู้ที่เชื่อในพระเยซูคริสต์ มีพระวิญญูณบริสุทธิ์สถิตอยู่แล้ว ก็จริงอยู่ แต่ขณะเดียวกัน คริสเตียนจำนวนไม่น้อยให้เนื้อหนังของตน เป็นใหญ่กว่าพระวิญญูณบริสุทธิ์ทำให้พระวิญญูณบริสุทธิ์เสียพระทัย และทำการไม่เต็มที ชีวิตของเขาจึงเป็นชีวิตฝ่ายเนื้อหนัง เต็มไปด้วยความผิดพลาด ความพ่ายแพ้ต่อความบาป ถ้าเขาอยากให้พระวิญญูณบริสุทธิ์เปี่ยมล้นในใจเขา เขาก็จะต้องละทิ้งการกระทำฝ่ายเนื้อหนังโดยสภาพความผิดบาป ต่อพระเยซูคริสต์ยอมถวายทุกอย่าง ที่เป็นอุปสรรคต่อการทำงานของพระวิญญูณบริสุทธิ์ต่อพระองค์แล้วพระวิญญูณบริสุทธิ์ จะทรงเปี่ยมล้นเขาทันที ทำให้เขามีชีวิต ที่เต็มไปด้วยชัยชนะเป็นที่ถวายพระเกียรติแก่พระเจ้า

พระเยซูคริสต์ประทาน พระวิญญูณบริสุทธิ์ ให้เป็นพระผู้ช่วยของคริสเตียนทุกคน จงรับการเปี่ยมล้นด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์ เพื่อพระองค์จะทรงสามารถช่วยท่านในการทุกอย่างได้

บทเรียนที่ 10 ชีวิตใหม่ในพระคริสต์

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน ยอห์น 3:1-5,1:12,2, 2 โครินธ์ 5:17,1 ยอห์น 3:6,14,

กิจการ 1:8

“โหย” เป็นชื่อเล่นของเด็กคนหนึ่งเขาเกิดในครอบครัวที่ยากจนมาก เมื่อเขามีอายุได้ 7 เดือน สตรีผู้มีฐานะพอมีอันจะกินคนหนึ่งมาเยี่ยมเยียนเขา รู้สึกสงสารโหยมาก ที่มีชีวิตอยู่ในสภาพที่ลำบาก เช่นนี้ จึงขอโหยไปเลี้ยงไว้เป็นบุตรบุญธรรม ซึ่งคุณแม่ของโหย ก็ให้ด้วยความเต็มใจ ขณะนี้โหยมีอายุ 5 ขวบแล้ว เขาจำเรื่องราวความเป็นมาต่าง ๆ ไม่ได้ แต่คนอื่น ๆ ที่รู้เรื่องของโหย ต่างพูดว่า “โหยมีชีวิตใหม่ จริง ๆ เพราะเดี๋ยวนี้ โหยมีความสุขสบายทุกอย่างได้รับความรัก ความเอ็นดู อย่างดี จากสตรีใจดี คนนั้น ชีวิตของโหยจึงสดชื่นรื่นเริงตลอดเวลา” การเป็นคริสเตียนที่แท้จริง ก็คือ การรับชีวิตใหม่ เป็นสมาชิกใหม่ ในครอบครัวของพระเจ้า

ก. ความจำเป็นที่จะต้องรับชีวิตใหม่

พระธรรมยอห์นบทที่ 3 ได้บันทึกเรื่องที่น่าสนใจเกี่ยวกับชายคนหนึ่ง ชื่อนิโคเดโม ชายผู้นี้มีตำแหน่งเป็นถึงขุนนางในพวกยูดาเย เป็นที่ยกย่องนับถือของคนทั้งปวง เขายังเป็นผู้ที่เคร่งครัดในทางศาสนา รู้จักบทบัญญัติทั้งหลายของพระเจ้าและเขาก็รู้จักพระเจ้า ค็นหนึ่ง เขาไปหาพระเยซูคริสต์ กล่าวคำยกยอสรรเสริญพระองค์หลายประการ เป็นเชิงอวดอ้างความรู้ของตนเกี่ยวกับพระเจ้า แต่พระเยซูคริสต์ตรัสแก่เขาทันทีว่า “เราบอกท่านตามจริงว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่แล้วจะเห็นแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้” หรืออีกนัยหนึ่ง พระองค์ตรัสว่า ถ้าผู้ใดไม่รับชีวิตใหม่ จะเข้าแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้

มนุษย์ทุกคน เกิดมาในสภาพของคนที่มีชีวิตเก่า คือสืบเชื้อสายความผิดบาปมาจากอาดัม (โรม 5:12) โดยเหตุนี้ทุกคนจึงเป็นคนผิดบาป แม้แต่เด็กเล็ก ๆ ไม่มีใครสอนเขาพูดคำหยาบคาย แต่เขาก็พูดหยาบคายได้ นิสัยอยากกระทำผิดนี้ แสดงให้เราเห็นว่า เรามีชีวิตฝ่ายความผิดบาปอยู่ ชีวิตนี้เป็นชีวิตที่ถูกสาปแช่ง ผู้ที่มีชีวิตอย่างนี้จะเข้าแผ่นดินสวรรค์ของพระเจ้าไม่ได้

นิโคเดโมอาจคิดว่า เขามีชีวิตใหม่เพราะเขาเป็นคนดี เคร่งครัดในกฎบัญญัติของพระเจ้า รู้จักพระเจ้าและรู้จักพระเยซูคริสต์ แต่พระเยซูบอกเขาว่า ถ้าเขาไม่บังเกิดใหม่ หรือมีชีวิตใหม่ เขาจะเข้าแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้ การที่ผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคนบาปหรือมีชีวิตเก่า เหตุผลสำคัญที่สุดมิใช่เป็นเพราะการแสดงออกของเขา แต่เป็นเพราะความจริงที่ว่าเขาเป็นคนบาป เมื่อเรานึกถึงเสีย เราจะนึกถึงความชั่วร้ายของมัน ที่กีดกันสัตว์ และคน แต่เสียบางตัวได้รับการเลี้ยง การฝึกจนเชื่อง ไม่ทำร้ายสัตว์หรือคน ผู้เลี้ยง

สามารถออกคำสั่งให้มันทำในสิ่งที่เขาต้องการได้ ดังเช่นเสื้อในคณะละครสัตว์ เสื้อตัวนี้เชื่อฟัง ไม่กัคน ก็ยังคงเป็นเสื้ออย่างไม่เปลี่ยนแปลง เพราะมันเกิดมาเป็นเสื้อ มนุษย์ก็เช่นกันเราเกิดมาจากบรรพบุรุษที่เป็นคนบาป ไม่ว่าเราจะดีจะชั่วอย่างไร ก็ได้ชื่อว่าเป็นคนบาปทั้งนั้น การประพุดิของเราไม่สามารถลบล้าง ความเป็นจริงได้ การทำความดี การเคร่งศาสนา การถือศีลแม้แต่การไปโบสถ์ มิได้ทำให้ผู้หนึ่งผู้ใดกลายเป็นคนใหม่ได้

ผู้ที่อยากเป็นคนใหม่ จะต้องรับการเปลี่ยนแปลง ภายในฝ่ายวิญญาณจิตของเขาก่อน ร่างกายของเราเป็นเพียงแต่เครื่องมือของวิญญาณจิต ทำตามคำสั่งของวิญญาณจิต ถ้าวิญญาณจิตของเราชั่ว การกระทำของเราก็ชั่ว ถ้าวิญญาณจิตของเราดี การกระทำของเราก็จะดี (มัทธิว 12:34,35) คนที่ไม่ดีจะพยายามอาบน้ำแต่งตัวเขียนคิ้ว ทาปาก อย่างไรก็ตามก็ไม่ได้อยู่นั่นเอง หรือคนที่เต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมคดโกง จะพยายามแต่งตัวให้ภูมิฐานวางท่าให้เป็นผู้ดีอย่างไร เขาก็เป็นคนคดในข้ออยู่ในกระดุกอยู่นั่นเอง สิ่งที่มนุษย์พยายามกระทำภายนอก เป็นแต่เพียง “ปลอก” ซึ่งช่วยหุ้มตัวจริงไว้ หรือเป็นเพียงแต่การสวมหน้ากาก เพื่อหลอกลวงตัวเอง และหลอกลวงผู้อื่น

ถ้าเช่นนั้น การประพุดิทุกอย่างของมนุษย์ไม่สามารถช่วยให้จิตวิญญาณ หรือตัวจริงของเราเปลี่ยนแปลงได้อย่างนั้นหรือใช่แล้ว คนที่เป็นคนไทย พยายามกินขนมปัง พุดภาษาอังกฤษสักเท่าไร ก็ยังเป็นคนไทย จะกลับกลายเป็นฝรั่งไปไม่ได้มีอยู่ทางเดียวเท่านั้น ผู้หนึ่งผู้ใดที่อยากเป็นฝรั่ง ต้องเกิดเป็นฝรั่ง โดยเหตุนี้พระเยซูจึงตรัสว่า “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่แล้ว จะเห็นแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้”

แผ่นดินของพระเจ้ามิไว้สำหรับคนที่เป็นของพระเจ้า หรือคนที่เป็นบุตรของพระเจ้า คือสำหรับคนที่มิชีวิตใหม่ คนที่มีชีวิตเก่า ซึ่งเป็นชีวิตฝ่ายความผิดบาปจะเข้าไปไม่ได้ เราไม่สามารถเป็นคนของพระเจ้าได้ หรือบุตรของพระเจ้า ด้วยความพยายามของเราเอง พระราชโอรสของพระมหากษัตริย์ ต้องเกิดแต่กษัตริย์คนทั่ว ๆ ไปจะพยายามทำคุณความดี รับราชการด้วยความตั้งอกตั้งใจ จนได้ตำแหน่งสูงเพียงใด เขาก็ไม่สามารถเป็นราชโอรสของกษัตริย์ได้ เพราะความดีที่เขากระทำนั้น เพียงแต่ทำให้เขาดีขึ้นเท่านั้น แต่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงเขาให้เป็นราชโอรสของกษัตริย์ ในทำนองเดียวกัน เราจึงกล่าวได้ว่า การพยายามทำการดี ไม่สามารถทำให้ใครไปเมืองสวรรค์ได้ เขาจะต้องมีชีวิตใหม่ บังเกิดใหม่ รับชีวิตที่เหมาะสมสำหรับเมืองสวรรค์และรับการแต่งตั้ง เป็นบุตรของพระเจ้าเสียก่อน

ข. การรับชีวิตใหม่

พระเจ้า ทรงเป็นผู้ให้เรามีชีวิตใหม่ (ยอห์น 3:5) การรับชีวิตใหม่เป็นการเกิดใหม่ทางวิญญาณ จิต นี้เป็นพระราชกิจของพระเจ้าในเรา เราไม่มีความสามารถแม้แต่น้อยในเรื่องนี้ พระเจ้าทรงทำให้เราเกิดใหม่โดยน้ำ และพระวิญญาณ น้ำหมายถึงพระวณะของพระเจ้า (เอเฟซัส 5:26, ยอห์น 15:13) พระวณะของพระเจ้าทำให้เราสำนึกความผิดบาป และทำให้เราเกิดมีใจเชื่อ ในองค์พระเยซูคริสต์ (โรม

10:17) ที่เราเกิดความเชื่อนอกจากพระวาจาของพระเจ้าแล้ว ยังเป็นเพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงทำให้เราสำนึกความผิดบาป และทำให้เราเชื่อด้วย (ยอห์น 16:7-8)

เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ที่ทุกคนจะต้องเข้าใจว่า ชีวิตใหม่เป็นของประทานจากพระเจ้า เราทำขึ้นเองไม่ได้ แต่สิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่ง ที่เราต้องทราบ คือ เราต้องต้อนรับชีวิตใหม่นั้น โดยการต้อนรับพระเยซูคริสต์ เพราะว่า “คนทั้งหลายที่ได้ต้อนรับพระองค์ พระองค์โปรดให้มีอำนาจ ที่จะเป็นบุตรของพระเจ้าได้ คือ คนทั้งหลายที่ได้วางใจในพระนามของพระองค์” (ยอห์น 1:12) และ 2 โครินธ์ 5:7) กล่าวไว้ว่า “เหตุฉะนั้น ถ้าแม้คนหนึ่งคนใดอยู่ในพระคริสต์ คนนั้นเป็นคนถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดที่เก่า ๆ ก็ล่วงไป นี่แน่ะกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 โครินธ์ 5:17)

ก. ลักษณะของคนที่มีชีวิตใหม่

ความประพฤติและการกระทำต่าง ๆ ของเราไม่สามารถทำให้เรามีชีวิตใหม่ แต่เมื่อเรากลับใจบังเกิดใหม่จริง ๆ แล้ว การประพฤติและการกระทำ จะแสดงให้เห็นว่าเรามีชีวิตใหม่ คนที่มีชีวิตใหม่ มีลักษณะที่น่าสังเกตหลายประการ แต่จะกล่าวถึงลักษณะที่สำคัญสามประการ คือ

1. **มีชีวิตที่บริสุทธิ์** (2 โครินธ์ 5:17) การเป็นคนบริสุทธิ์ หมายความว่าบุคคลผู้นั้นได้แยกตัวออกจาก ความผิดบาป มีชีวิตที่สะอาดหมดจด เหมือนชีวิตของพระเยซูคริสต์ เขาได้ละทิ้งชีวิตเก่า ๆ เสีย และรับชีวิตใหม่ของพระเยซูคริสต์เข้ามาแทนที่ คนที่บริสุทธิ์นี้ได้หมายความว่า เขาจะเป็นคนดีครบถ้วนทุกประการทันที ชีวิตคริสเตียนเป็นชีวิตเจริญเติบโตเรายิ่งเข้าใกล้พระเยซูคริสต์ และยิ่งรู้จักพระองค์มากขึ้นเพียงใด เรายิ่งเหมือนพระเยซูคริสต์มากขึ้นเพียงนั้น คนที่บริสุทธิ์ ยังต้องต่อสู้กับความผิดบาปและการทดลองตลอดชีวิตของเขา แต่สิ่งที่แตกต่างกันคือ คนที่มีชีวิตเก่านั้น มีชีวิตอยู่ภายใต้อำนาจของความบาป ส่วนคนที่มีชีวิตใหม่ มิได้มีชีวิตอยู่ภายใต้อำนาจของความบาปต่อไป เขาสามารถชนะความผิดบาปได้ (1 ยอห์น 3:6-9)

2. มีความรัก (1 ยอห์น 3:14,4:7,8)

พระลักษณะที่สำคัญอย่างหนึ่ง ของพระเจ้า คือความรัก ผู้ที่มีชีวิตใหม่ จะต้องมีความรัก ซึ่งอาจแบ่งได้เป็นสองประการ คือ ความรักพระเจ้า และความรักมนุษย์ พระเยซูคริสต์ตรัสว่า พระบัญญัติข้อต้นและข้อใหญ่นั้น คือรักพระเจ้า (คู่มัทธิว 22:37) และพระบัญญัติข้อรองลงมา คือรักเพื่อนบ้าน (มัทธิว 22:39) การรักพระเจ้าแสดงออกโดยการประพฤติตามคำสั่งของพระเจ้า (ยอห์น 14:15,21) การรักเพื่อนมนุษย์ เป็นผลของการรักพระเจ้า คริสตธรรมคัมภีร์ได้สอนเราหลายประการ เกี่ยวกับการปฏิบัติต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เช่น ให้เรารักด้วยการกระทำ ให้เราช่วยเหลือคนยากจน คนตกทุกข์ได้ยาก หนุนใจคนที่กำลังท้อถอย อธิษฐานเผื่อกันและกัน สามัคคีกลมเกลียวกัน เป็นต้น

3. ยินดีเป็นพยานให้คนอื่นทราบถึงเรื่องชีวิตใหม่ (1 ยอห์น 1:1-4)

การเป็นพยาน คือการบอกให้คนอื่นทราบเกี่ยวกับสิ่งที่เราได้ยิน ได้เห็น หรือได้ประสบมาโดยตนเอง คนที่มีชีวิตใหม่ย่อมไม่เก็บของดีที่เขาได้ ไว้กับตัวคนเดียว แต่เขาจะเต็มไปด้วยความตื่นเต้นยินดีที่เขาได้รับชีวิตใหม่ จนเขาไม่สามารถเก็บไว้กับตัวได้ ต้องบอกให้คนอื่นทราบ

ท่านมีชีวิตใหม่แล้วหรือยัง ผู้ที่ยังไม่บังเกิดใหม่ จะเข้าแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้และผู้ที่ยังเกิดใหม่แล้ว ย่อมสำแดงชีวิตใหม่ของเขา ออกจากชีวิตประจำวันของเขา

บทเรียนที่ 11 คริสตจักร

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน มัทธิว 16:16-18, กิจการ 2:38,41,42,1 โครินธ์

12:12,13,27,เอเฟซัส 2:22,23,ฮีบรู 10:25

“คริสตจักรของใครเป็นคริสตจักรที่แท้” นี่เป็นคำถามง่าย ๆ แต่หาคำตอบที่ถูกต้องยากเหลือเกิน คริสตจักรทุกแห่งต่างอ้างว่า คริสตจักรของตนตั้งอยู่บนรากฐานที่ถูกต้อง บางคริสตจักรถึงกับอ้างว่า คริสตจักรในกลุ่มของตนเท่านั้น เป็นคริสตจักรที่ถูกต้องและพระเจ้าทรงพอพระทัย คริสตจักรนอกเหนือจากนั้น ล้วนเป็นคริสตจักรที่สอนผิด คนที่อยู่ในคริสตจักรเหล่านั้นจะไม่ได้รับความรอด โลกยุ่งเหยิงมากขึ้นเพียงใด ดูเหมือนคริสตจักรต่าง ๆ ก็ยุ่งเหยิงมากขึ้นเพียงนั้น จึงเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญ ที่คริสเตียนทุกคนต้องรู้คำสอนเกี่ยวกับคริสตจักร เพื่อจะได้ไม่หลงผิดไปกับคำสอนเทียมเท็จต่าง ๆ และเพื่อความเชื่อของตน จะตั้งมั่นอยู่บนความจริงได้ตลอดไป

ก. ความหมายของคริสตจักร (เอเฟซัส 1:22,23,4:12,15-16 โคลโลสี 1:18)

คำว่า “คริสตจักร” ในภาษากรีกหรือภาษาเดิม มีความหมายว่า “รับการทรงเรียกให้ออกจาก” สมาชิกคริสตจักรจึงหมายถึง “กลุ่มคนที่ได้รับการทรงเรียกให้ออกจาก (ความบาป)” ทั้งนี้เป็นที่เข้าใจกันว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้ทรงเรียกคนหรือกลุ่มคนให้ออกจากฝ่ายโลก แล้วรวบรวมเข้าให้เป็นคริสตจักรของพระองค์ ฉะนั้น คริสตจักรจึงมีความหมายประการแรกว่า เป็นคนหรือกลุ่มคนที่พระเจ้าทรงเรียกหรืออภัยหนึ่ง คือคนที่กลับใจบังเกิดใหม่ ต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแล้ว (กิจการ 2:33-41) การเข้าเป็นสมาชิกคริสตจักรโดยการชักชวนของเพื่อน ๆ หรือการตามคนหนึ่งคนใดเท่านั้น ทั้ง ๆ ที่ตนเองยังไม่ได้กลับใจบังเกิดใหม่ จึงไม่มีความหมายอะไร จำเพาะพระเนตรพระเจ้า

นอกจากหมายถึง คนที่พระเจ้าทรงเรียกออกมา หรือคนที่ได้รับความรอดแล้ว “คริสตจักร” ยังหมายถึง “กลุ่มชน” กลุ่มหนึ่ง โดยทั่ว ๆ ไป เราไม่เรียกคริสเตียนคนใดคนหนึ่ง เพียงคนเดียวว่า คริสตจักร แต่เราเรียกว่าคริสเตียน หมายถึงผู้ติดตามพระเยซูคริสต์ หรือศิษย์ของพระเยซูคริสต์ เมื่อคริสเตียนหลายคนชุมนุมกัน เพื่อนมัสการพระเจ้า ร่วมมือกันประกอบพระราชกิจของพระองค์ เราก็เรียกกลุ่มคริสเตียนนั้นว่า คริสตจักร การชุมนุมกันและมารวมกันนี้ มิใช่เป็นการรวมกันธรรมดา แต่เป็นการรวมกันอย่างสนิทสนม เหมือนกับอวัยวะต่าง ๆ ในร่างกายของมนุษย์ ซึ่งมีความสัมพันธ์ต่อกันและกันอย่างใกล้ชิด และต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน

สิ่งสำคัญที่สุดเกี่ยวกับความหมายของคริสตจักร คือหมายถึงกลุ่มคริสเตียนที่มีพระเยซูคริสต์ เป็นหัวหน้า หรือเป็นผู้นำผู้ปกครอง ในพระคริสตธรรมคัมภีร์บอกว่า พระเยซูเป็นประมุข ถือเป็น “ศิระ” ของคริสตจักร คริสเตียนเป็น “อวัยวะ” หรือ “ร่างกาย” ของพระองค์ คริสตจักรที่แท้จริง จึงหมายถึง “กลุ่มคนที่ได้รับการทรงเรียกให้ออกจากโลก มาร่วมสนิทสนมกันในที่ซึ่งพระเยซูคริสต์ ทรงเป็นประมุข” คริสตจักรจึงขึ้นโดยตรงกับพระเยซู อยู่ภายใต้การปกครอง โดยตรงของพระองค์ ดำเนินการโดยการทรงนำของพระองค์ ไม่มีมนุษย์คนใด อาจอ้างตนเป็นประมุขของคริสตจักร กระทำตนเป็นผู้บังคับบัญชาของคริสตจักรทั้งหลายได้

ข. ต้นกำเนิดของคริสตจักร

ผู้ให้กำเนิดคริสตจักร คือ องค์พระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงเป็นรากฐานของคริสตจักร (มัทธิว 16:16-18) คำว่า “ศิลา” ในข้อ 18 หมายถึงพระเยซูคริสต์ มิใช่หมายถึงเปโตร หรือมนุษย์คนไหนคนใด เปโตรหรือมนุษย์คนใดคนหนึ่งจะเป็น “รากฐาน” ของคริสตจักรไม่ได้

คริสตจักรที่พระเยซูคริสต์ทรงตั้งขึ้นนั้น ได้เกิดเป็นรูปร่างขึ้นมาอย่างแท้จริง หลังจากวันเพนเทคอสต์ (ดูกิจการ 1:1-17) ในวันนั้นเปโตรยืนขึ้นเทศนา มีคนกลับใจใหม่และรับศีลล้างบาปเป็นศิษย์ของพระเยซูคริสต์ ประมาณ 3,000 คน พวกเขาได้ร่วมใจกันอธิษฐาน ถวายสัตวสมาธิ ศึกษาพระวาจาของพระเจ้าและตั้งมั่นคง อยู่ในคำสอนของพระองค์ (ดูกิจการ 2:41-42) ต่อมาพระเจ้ายิ่งทรงเพิ่มจำนวนศิษย์ ให้มากขึ้นทุกวัน (ข้อ 47) ความจริงข้อนี้ ทำให้เราทราบว่า คริสตจักรที่แท้จริง มิใช่คริสตจักรที่แบ่งแยกออกจากคริสตจักรใดหรือเป็นคริสตจักรในนิกายใด แต่เป็นคริสตจักรที่ตั้งขึ้น บนรากฐานของพระเยซูคริสต์ ตามแบบฉบับในพระคริสตธรรมคัมภีร์

ค. มีคริสตจักรสองประเภท

ในสมัยนี้มีคริสตจักรต่าง ๆ มากมายซึ่งต่างก็เน้นคำสอนสำคัญเป็นพิเศษ บางอย่างเป็นหลัก โดยเฉพาะ แต่ถ้าจะศึกษาจากพระคัมภีร์แล้ว จะเห็นว่า ไม่มีคณะดังกล่าว หรือคณะใด ๆ ปรากฏอยู่เลย คริสตจักรในพระคัมภีร์ พอจะแบ่งได้เป็นสองประเภท คือ คริสตจักรที่มองเห็นได้ และคริสตจักรที่มองไม่เห็น

คริสตจักรที่มองเห็นได้ ได้แก่กลุ่มคริสเตียนที่รวมกันในห้องถิ่นต่าง ๆ หรือเรียกว่า คริสตจักรท้องถิ่น คริสตจักรเช่นนี้ เรามองเห็นได้ทั่ว ๆ ไป พระธรรมกิจการได้บรรยายถึงลักษณะของคริสตจักรท้องถิ่นไว้ดังนี้

1. ชื่อ ชื่อของคริสตจักรต่าง ๆ ในพระคริสตธรรมใหม่ ตั้งขึ้นตามชื่อของท้องถิ่น แรกเริ่มเดิมที มีคริสตจักรเดียวตั้งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม คริสตจักรนี้ไม่ใช่คริสตจักรคาทอลิก หรือคริสตจักรคณะหนึ่ง

คณะใดในปัจจุบัน แต่เป็นคริสตจักรที่ไม่มีนิยายไม่มีคณะ ไม่ขึ้นกับคริสตจักรใด ดำเนินการทุกอย่าง โดยคริสเตียนในท้องถิ่นนั้น ต่อมาเมื่อมีคริสเตียนเพิ่มขึ้นในเมืองต่าง ๆ จึงได้มีคริสตจักรใหม่เกิดขึ้น คริสตจักรเหล่านั้น ก็ตั้งชื่อตามท้องถิ่นของตน เช่น คริสตจักรโครีนธ์ เอเฟซัส กาลาเทีย เป็นต้น

2. **ที่ประชุม** ในสมัยของเปาโลคริสเตียนยังมิได้สร้างโบสถ์ เหมือนสมัยปัจจุบัน พวกเขา ประชุมกันในที่ต่าง ๆ ที่ห้องชั้นบน (กิจการ 1:13) ที่วิหาร (กิจการ 5:12) ที่บ้านของสมาชิก (2:46,12:12) ในธรรมศาลา เป็นต้น

3. **มีวันและเวลา สำหรับประชุมนมัสการ** บางคริสตจักรประชุมกันทุกวัน (กิจการ 2:46) คริสตจักรทั่วไปมีการประชุมอธิษฐาน (กิจการ 3:1,10:9) และประชุมนมัสการในวันอาทิตย์ (ยอห์น 16:2, กิจการ 20:7, วิวรรณ์ 1:10) เหตุฉะนั้น จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า ผู้ที่เชื่อพระเยซูคริสต์ จะต้องไป นมัสการที่โบสถ์เป็นประจำหรือไม่ พระธรรมฮีบรูกล่าวเตือนไว้ว่า “ซึ่งเราเคยประชุมกันนั้น อย่าให้ หยุด” (ฮีบรู 10:25)

4. **มีจำนวนสมาชิกไม่จำกัด** เช่นในตอนต้นมีเพียง 120 คน (กิจการ 1:15) ต่อมา มี 3,000 คน และ 5,000 คน (กิจการ 2:41,4:4) และเพิ่มขึ้นทุกวัน (กิจการ 2:47) แต่สิ่งสำคัญอยู่ที่การสถิตอยู่ด้วยของ พระเยซูคริสต์ มิใช่อยู่ที่จำนวนสมาชิก หากว่ามี 2-3 คน ประชุมกัน โดยมีพระเยซูคริสต์เป็นประมุข นั้น ก็เป็นคริสตจักรได้

5. **มีเจ้าหน้าที่คริสตจักร** ในพระคัมภีร์มีเจ้าหน้าที่บริหารคริสตจักร หรือผู้นำคริสตจักรที่สำคัญ เพียง 2 ตำแหน่งเท่านั้น คือ 1. ผู้ปกครอง หรือศิษยาภิบาล หรือเจ้าอธิการ (กิจการ 20:17,18, 1 เปโตร 5:1,2) รับหน้าที่เลี้ยง “ลูกแกะ” ทางฝ่ายวิญญาณจิต 2. มัคทายก (1 ทิโมธี 3:8-13, ฟิลิปปี 1:1) มีหน้าที่ ช่วยเหลือคริสตสมาชิก ทางฝ่ายวิญญาณจิต และช่วยรับผิดชอบทางฝ่ายธุรกิจต่าง ๆ ของคริสตจักร เช่น การเงิน เครื่องใช้ สิ่งก่อสร้าง (ดูกิจการ 6:1-6) จงสังเกตด้วยว่า ผู้ที่เป็นมัคทายกมีคุณสมบัติเหมือน ผู้ปกครอง หรือ ศิษยาภิบาล

6. **มีหน้าที่สำคัญสี่ประการ** คือ 1. เพื่อนมัสการพระเจ้า และถวายพระเกียรติแก่พระองค์ในโลก นี้ (เอเฟซัส 1:4-6)

2. ประกาศพระกิตติคุณแก่เพื่อนมนุษย์ทุกคน (มัทธิว 28:19,20,กิจการ 4:12) 3. ช่วยให้คริสเตียนเจริญเติบโตในพระเยซูคริสต์ (เอเฟซัส 4:11-15) 4. ส่งคนออกไปประกาศพระกิตติคุณ (กิจการ 1:8,8:1-4)

คริสตจักรที่มองไม่เห็น คือคริสตจักรทั่วโลก หรือคริสตจักรสากล ประกอบด้วยคริสตจักรท้องถิ่นต่าง ๆ ทั่วโลก คริสตจักรนี้ มิใช่เกิดจากการรวบรวมของมนุษย์ แต่เป็นการรวบรวมของพระเจ้า ในทางฝ่ายวิญญาณจิต โดยมีพระเยซูคริสต์เป็น “ศีรษะอย่างแท้จริง” เราไม่สามารถมองเห็นคริสตจักร

เช่นนี้ได้ พระเจ้าเท่านั้นทรงมองเห็นได้ นี่แหละคือคริสตจักรที่แท้จริงและสมบูรณ์ ในสายพระเนตรของพระเจ้า คริสเตียนที่เป็นสมาชิกของคริสตจักรท้องถิ่น มีชื่อจดไว้ในคริสตจักร ส่วนคริสเตียนที่เป็นสมาชิกในคริสตจักรสากล (ซึ่งมองไม่เห็น) มีชื่อจดไว้ในแผ่นดินสวรรค์ คริสเตียนคนหนึ่งคนใด อาจเป็นสมาชิกของคริสตจักรท้องถิ่น แต่มิได้เป็นสมาชิกในคริสตจักรที่มองไม่เห็นก็ได้ เพราะเขายังมิได้กลับใจบังเกิดใหม่อย่างแท้จริง ส่วนคริสเตียนที่มีชื่อจดไว้ในเมืองสวรรค์ เป็นสมาชิกของคริสตจักรสากล และส่วนมากเป็นสมาชิกของคริสตจักรท้องถิ่นด้วย

ท่านเป็นสมาชิกคริสตจักรประเภทใด?

บทเรียนที่ 12 การเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน ยอห์น 14:1-3, กิจการ 1:9-11, มัทธิว 24:29, 37, 42-44

ในการประชุมเยาวชนครั้งหนึ่ง ผู้นำเยาวชนคนหนึ่ง เปิดโอกาสให้เยาวชนถามปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับหลักข้อเชื่อ ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ เยาวชนคนหนึ่งยื่นขึ้นถามว่า “ศาสนาคริสต์กับศาสนาอื่นต่างกันอย่างไร” เนื่องจากมิได้เตรียมตัวมาอย่างดี ผู้นำเยาวชนถึงกับสะอึก พุดไม่ออก เพราะถ้าพูดอย่างผิวเผินแล้ว ศาสนาคริสต์ มิได้แตกต่างกับศาสนาใด ๆ ในโลกเลย เพราะทุกศาสนาล้วนสอนให้กระทำดี ละเว้นความชั่ว ทำตัวให้บริสุทธิ์ แต่แท้จริงศาสนาคริสต์ ต่างกับศาสนาอื่นใหม่ แน่นอนมีข้อแตกต่างกันมาก แตกต่างกัน ตั้งแต่การประสูติของพระเยซูคริสต์ ซึ่งเป็นพระศาสดา พระองค์ทรงประสูติจากหญิงสาวพรหมจารี พระเยซูผู้เดียวเท่านั้น ทรงอ้างและยืนยันอย่างเข้มแข็งว่า พระองค์มาจากสวรรค์ ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า และทรงเป็นพระเจ้า พระเยซูคริสต์เท่านั้น ทรงรักคนทั่วโลก ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนทั้งโลก พระองค์เท่านั้นฟื้นคืนจากความตาย และเสด็จกลับสู่สวรรค์ มีคริสเตียนเท่านั้นที่สอนว่าพระเยซูคริสต์ พระผู้นำของเขาจะเสด็จกลับมาอีก

ก. ความสำคัญแห่งการสอนถึงเรื่องการเสด็จกลับมา ของพระเยซูคริสต์

การเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์มิใช่เรื่องลม ๆ แล้ง ๆ พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้กล่าวถึงเรื่องนี้มาก เฉลี่ยแล้วทุก ๆ 30 ข้อ ของพระคริสตธรรมคัมภีร์ จะมีหนึ่งข้อสอนถึงเรื่องการเสด็จกลับมาอีก ครั้งหนึ่งของพระเยซูคริสต์ ทุกครั้งที่มีการเอ่ยถึงการเสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์ (เสด็จมาครั้งแรก) ของพระเยซูคริสต์จะมี 8 ครั้งที่เอ่ยถึงการเสด็จมาครั้งที่สอง ในพระคัมภีร์จำนวน 216 บท กล่าวถึงการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ 318 ครั้งพระธรรมบางเล่ม กล่าวถึงเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองทั้งเล่ม เช่นพระธรรม 1-2 เรสะโลนิกา และมีหลายบทที่กล่าวถึงการเสด็จกลับมาตลอดบท เช่น มัทธิวบทที่ 24 มาระโกบทที่ 13 และลูกาบทที่ 21 เป็นต้น

เหตุที่เราต้องสอน และศึกษาเรื่องการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ก็เนื่องจากเพราะพระคริสตธรรมคัมภีร์ ได้กล่าวถึงมากแล้ว เรื่องนี้ยังเป็นแรงกระตุ้นที่ดีที่สุด ทำให้คริสเตียนต้องระมัดระวังในการดำรงชีวิตคริสเตียน (มัทธิว 24:44-46, ลูกา 21:34-36, 1 ยอห์น 2:28, 3:3) เพราะไม่มีใครทราบว่าจะเสด็จกลับมาเมื่อไร เยาวชนคริสเตียนคนหนึ่งร้องเรียน รักพระเจ้ามาก มีเพื่อนชวนเขาไปดูหนัง ในโรงภาพยนตร์หลายครั้ง เขาปฏิเสธทุกครั้ง เพื่อนคริสเตียนอีกคนหนึ่งซึ่งมีนิสัยตรงกันข้าม รู้สึกแปลกใจในความเข้มงวดกวดขัน เกี่ยวกับการดูหนังของเยาวชนคนนี้มาก จึงถามเขาในโอกาสครั้ง

หนึ่งว่า “การดูหนังไม่เห็นผิดอะไร ทำไมคุณจึงไม่ยอมไปดูแม้สักครั้งเดียว” เขาชวนคนนั้นให้เหตุผลสั้น ๆ ว่า “ผมกลัวว่า พระเยซูคริสต์จะกลับมาพบผม ขณะที่ผมนั่งอยู่ในโรงหนังพอดี”

เรื่องการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ ยังเป็นข้อปดอบโยนที่ดีที่สุดของคริสเตียนทุกคน (1 เธสะโลนิกา 4:14-18) คริสเตียนที่ระลึกถึงการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์เสมอ ย่อมไม่ท้อแท้ผิดหวังง่าย ๆ แต่จะทำการของพระองค์ด้วยความมูมานะ และศรัทธาเชื่อ ตราบวันที่พระองค์เสด็จกลับมา

ข. ลักษณะแห่งการเสด็จกลับมา

พระเยซูคริสต์ จะเสด็จมาในสภาพมนุษย์ คือมีเนื้อหนังมังสา อย่างมนุษย์ทั่วไป มีรูปร่างเหมือนกับรูปร่างเดิม ในวันที่พระเยซูทรงกลับขึ้นไปสู่สวรรค์ที่ภูเขามะกอกเทศ (กิจการ 1:11) แต่ที่ต่างกันอยู่ก็คือ ในการเสด็จกลับมานั้น พระกายของพระองค์ จะประกอบด้วยรัศมีอันเจิดจ้าและประกอบด้วยฤทธานุภาพ (ฉะโมทัย 24:30, มาระโก 13:25, ลูกา 21:27)

การเสด็จกลับมา ของพระเยซูคริสต์แบ่งออกเป็นสองตอน ตอนแรก เสด็จมาประทับอยู่บนท้องฟ้า และตอนที่สองเสด็จลงมาสู่พื้นโลก

ตอนแรก เสด็จมาประทับอยู่บนท้องฟ้าเพื่อรับผู้ชอบธรรมไปอยู่กับพระองค์ พระธรรมวิวรณ์กล่าวว่า เป็นการมงคลสมรสแห่งพระเมษโปดก (วิวรณ์ 19:6-9) คริสเตียนทุกคน เปรียบประจักษ์คู่หมั้นของพระเยซูคริสต์ การเสด็จมาของพระเยซูคริสต์ ก็เหมือนเจ้าบ่าวมารับเจ้าสาว เข้าสู่พิธีมงคลสมรส เหตุการณ์ตอนนี้เกิดขึ้นระหว่างคริสเตียน กับพระเยซูคริสต์เท่านั้น คนที่ไม่ใช่คริสเตียนอย่างแท้จริง จึงไม่เห็นไม่รู้ และไม่มีส่วนร่วมด้วย แม้แต่คริสเตียนเองก็ไม่มีโอกาสจะทราบล่วงหน้าว่า การเสด็จมาตอนนี้ของพระเยซูจะเกิดขึ้นเมื่อไร ในวันที่นั้น คริสเตียนที่เชื่อในพระเยซูคริสต์จะฟื้นขึ้นจากความตาย จะถูกรับขึ้นไปบนท้องฟ้าในที่ที่พระองค์ประทับอยู่ ส่วนคริสเตียนที่ยังมีชีวิตอยู่ จะได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยฉับพลัน และถูกรับขึ้นไปบนท้องฟ้าเหมือนเหล็ก ที่ถูกแม่เหล็กดูดขึ้นไป (1 เธสะโลนิกา 4:13-17, 1 โครินธ์ 15:50-52) พระเยซูคริสต์ทรงบรรยายภาพในวันนั้นว่า “เมื่อนั้น ชายสองคนอยู่ที่ทุ่งนา จะถูกเอาไปคนหนึ่ง ละไว้คนหนึ่ง หญิงสองคนโม่แป้งอยู่ที่โม่ จะถูกเอาไปคนหนึ่ง ละไว้คนหนึ่ง” (มัทธิว 24:40-41) ความโกลาหลอลหม่าน คงเกิดขึ้นแก่คนทั่วโลก เมื่อได้เห็นปรากฏการณ์อันแปลกประหลาดนี้ หนังสือพิมพ์คงจะพาดหัวข่าวอย่างกรีกโครม วิทยุกระจายเสียง และโทรทัศน์คงจะประโคมข่าวตลอดเวลา ขณะนั้นผู้ที่เป็นคริสเตียนเพียงในนาม จะต้องตอกชกหัวด้วยความเสียใจอย่างสุดขีด เมื่อรู้ว่า ตนถูกละทิ้งไว้เสียแล้ว และตนจะต้องรับความทุกข์ทรมานในยุคแสนเจ็ญ

ขอย้ำอีกว่า การเสด็จกลับมาในตอนแรกเพื่อรับคริสเตียน หรือสิทธิชนนี้ชาวโลกมองไม่เห็น และคริสเตียนก็ไม่รู้ล่วงหน้า พระองค์จะเสด็จมาเหมือนขโมย (มัทธิว 24:42-44) เหตุฉะนั้นคริสเตียน

ทุกคน จึงต้องเตรียมตัวให้พร้อมตลอดเวลา จะเป็นการดีหากท่านจะถามตนเองเสมอว่า “เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาพระองค์จะพบฉันอยู่ที่ไหน กำลังทำอะไร”

เมื่อสิทธิชนถูกรับขึ้นไปแล้ว ความทุกข์แสนเจ็บหรือกลียุคจะเริ่มเกิดขึ้นในโลกทันทีเป็นเวลา 7 ปี ผู้ที่ศึกษาพระธรรมวิวรณ์แล้ว จะเข้าใจถึงความโหดร้ายของกลียุคนั้น พญามารซาตานจะแสดงฤทธิ์เต็มที่ ผู้ต่อต้านพระคริสต์ ผู้พยากรณ์เท็จและขบวนการทำลายล้างคริสเตียน จะร้ายแรงยิ่งกว่าทุกยุคที่ผ่านมา จนไม่มีผู้ใดที่รับพระนามของพระเยซูคริสต์ จะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ จะถูกประหารสิ้นทุกคนโลกจะร้อนเป็นไฟในทุกห่อมหญา คนและสัตว์ตายเกลื่อนกลาด จนไม่มีใครเอาใจใส่ต่อการฝัง

ระหว่างยุคแสนเจ็บ 7 ปีนี้ คริสเตียนที่ถูกรับขึ้นไป พบพระเยซูคริสต์บนท้องฟ้า จะรับการตัดสินตามการประพฤติของเขา บ้างจะได้รับการอภัยขานหน้า บ้างจะได้รับบำเหน็จรางวัล และความยินดีอันเหลือล้น (มัทธิว 25:19-30, 2 โครินธ์ 5:10, 2 ทิโมธี 4:8) คริสเตียนที่คิดว่า ตนจะดำรงชีวิตได้ตามใจชอบ จึงควรสังวรไว้ว่า พระเจ้าทรงไว้ซึ่งความยุติธรรม จะไม่ปล่อยปละละเลยผู้หนึ่งผู้ใด ที่กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระองค์

ตอนที่สอง เสด็จมาสู่บนพื้นโลก เพื่อตั้งอาณาจักรของพระองค์ขึ้น เหตุการณ์ตอนนี้แหละ ที่ชาวฮิวทิงหลายกำลังหวังและรอคอยอยู่ เป็นเวลาหลายพันปีมาแล้วพวกเขาเข้าใจว่า เมื่อพระคริสต์คือพระเมสสิยาห์ เสด็จมาพระองค์จะทรงตั้งอาณาจักรของพระองค์ขึ้นทันที โดยทรงปราบปรามศัตรูให้ราบคาบ รื้อฟื้นอำนาจของชาติอิสราเอล แต่น่าเสียดาย พวกเขาเข้าใจผิด เกี่ยวกับการเสด็จมาประสูติของพระเยซูคริสต์ในฐานะคนต่ำต้อย พวกเขาจึงไม่ได้ต้อนรับพระองค์

หลังจากกลียุค 7 ปี พระเยซูคริสต์จะเสด็จมาบนพื้นโลก ร่วมกับสิทธิชนทุกคน เหตุการณ์ตอนนี้ ทุกคนบนพื้นโลกจะมองเห็น พระคัมภีร์กล่าวว่า “พระองค์จะเสด็จมาในเมฆ และนัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ และคนเหล่านั้นที่แทงพระองค์จะเห็นพระองค์ด้วย และคนทุกชาติทุกตระกูลแห่งแผ่นดินในโลก จะกำสรดเศร้าเพราะพระองค์” (วิวรณ์ 1:7)

เมื่อพระองค์ เสด็จลงมาบนพื้นโลกแล้ว พระองค์จะปราบปรามศัตรูของพระองค์ให้ราบเรียบ พญามารซาตานและผู้สอนที่ปลอมตัวเป็นพระคริสต์เท็จซึ่งเป็นศัตรูตัวร้ายที่สุดจะถูกทิ้งลงไปในบึงไฟ (วิวรณ์ 19:19-21, 20:1-3, 7-10) คนผิดบาปทั้งหลาย ทั้งที่เป็นอยู่ และที่ตายแล้วจะถูกพิพากษา ผู้ที่ไม่มีชื่อจดไว้ในสมุดทะเบียนประจำชีพ ก็จะถูกทิ้งลงในบึงไฟ รับความทุกข์นรันคร (วิวรณ์ 20:11-15)

ค. กำหนดการ แห่งการเสด็จมา

ไม่มีใครอาจรู้ ถึงวันเวลาที่แน่นอนแห่งการเสด็จกลับมา ของพระเยซูคริสต์ (มัทธิว 24:36) สิ่งที่เราจะรู้ว่าพระองค์จะเสด็จมา ในเวลาที่มนุษย์ไม่คาดฝันจะเสด็จมาอย่างขโมย ในยามทุกคนนอนหลับอย่างสบาย และนี่ก็ว่าปลอดภัย (1 เธสะโลนิกา 5:1-3) โดยเหตุนี้พระเยซูคริสต์ จึงทรงเตือนเราให้เตรียม

ตัวพร้อมเสมอ เป็นป่าวที่รับใช้พระองค์ด้วยความสัตย์ซื่อ และระมัดระวังในทางประพฤติ (มัทธิว 24:44-51)

เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในโลกและคริสตจักร เป็นเครื่องหมายเด่นชัดแสดงให้เราทราบว่า การเสด็จกลับมา ของพระเยซูคริสต์ ใกล้เข้ามาเต็มที่แล้ว (2 ทิโมธี 3:1-4) “ฝ่ายท่านจงระวังระไวอยู่ในการทิ้งปวง จงอดทนต่อความยากลำบาก จงกระทำการประกาศกิตติคุณและจงทำการปฏิบัติ ของท่านนั้นให้สำเร็จ” (2 ทิโมธี 4:5)

บทเรียนที่ 13 บ้านถาวรของเรา

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน ยอห์น 14:1-6, วิวรรณ์ 21:1-4, 22, 23, 27

เมื่อประชากรของโลกเพิ่มขึ้น ปัญหาเรื่องที่อยู่ก็มากขึ้นเป็นเงาตามตัว ในเมืองใหญ่หลายแห่ง เนื่องจากมีผู้คนแออัดยัดเยียดมากเกินไป จนหาที่ปลูกบ้านสร้างเรือนไม่ได้ พวกเขาต้องหาทางขยับขยายโดยสร้างตึกให้สูงขึ้น เช่นในฮ่องกงโรงเรียนบางแห่งตั้งอยู่บนตึกชั้นที่ 4 ที่ 5 บ้านของบางคนอยู่บนตึก ชั้นที่ 9 ที่ 10 บางประเทศต้องถมทะเล เพื่อให้ได้ที่ดินมากขึ้นสำหรับการก่อสร้างสำหรับจังหวัดกรุงเทพฯ ผู้ที่ไม่มีบ้านของตนเอง พบความยากลำบากในการหาบ้านเช่า เมื่อได้แล้ว ก็ต้องเสียค่าเช่าแพงมาก ที่ดินซึ่งติดกับถนนใหญ่หรือย่านชุมนุมชนมักมีราคาสูงลิบลิ่ว จนคนธรรมดา ไม่อาจซื้อเป็นที่อยู่ของตนได้รัฐบาลก็พยายามสร้างอาคารสงเคราะห์เพื่อแก้ไขปัญหานี้

คริสเตียนมีข่าวดีอีกอย่างหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องบ้าน คือเราทุกคนมีบ้านที่ถาวรสวยงามอยู่ในเมืองสวรรค์ เป็นบ้านที่สวยงามกว่าบ้านของมหาเศรษฐีใหญ่ที่สุดในโลกวันหนึ่งเราจะย้ายสัมมะโนครวไปอยู่ที่นั่นให้เราศึกษาดูว่า บ้านถาวรของเราเป็นอย่างไร

ก. สวรรค์คืออะไร

ทั้งพระคัมภีร์เดิม และพระคริสตธรรมใหม่ สอนว่า สวรรค์เป็นที่อยู่อาศัยของพระเจ้า และพระเยซูคริสต์ ในมัทธิว 23:22 มีข้อความว่า “ผู้ใดจะสาบานต่อสวรรค์ ก็สาบานต่อพระที่นั่งของพระเจ้าและต่อพระองค์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นด้วย” แสดงว่านอกจากพระเจ้าจะทรงสถิตอยู่ทั่วทุกหนทุกแห่งได้ในขณะเดียวกันแล้วพระองค์ก็ทรงสถิตอยู่ในที่พิเศษแห่งหนึ่งเรียกว่าสวรรค์

สวรรค์เป็นที่อยู่ของพระคริสต์ ขณะที่พระองค์ทรงประทับอยู่ในโลก พระองค์ตรัสหลายครั้งว่า พระองค์มาจากสวรรค์และพระองค์เสด็จมาอยู่ในโลก เพียงชั่วคราวเมื่อได้ทรงประกอบพระราชกิจของพระองค์เสร็จแล้ว ก็เสด็จกลับไปยังบ้านที่แท้จริงของพระองค์

ขณะนี้พระเยซูคริสต์ทรงสถิตอยู่ในเมืองสวรรค์ ประทับ ณ เบื้องขวาของพระบิดา เพื่อเป็นมหาปุโรหิตของเรา

ในสวรรค์ยังประกอบด้วย เหล่าทูตสวรรค์ จำนวนนับไม่ถ้วน (วิวรณ์ 5:11) ซึ่งคอยรับใช้พระเจ้า ตามพระบัญชาของพระองค์ ฉะนั้น เราจึงไม่ต้องกลัวว่า เราจะว่าเหว่เหงาหงอย ในเมืองสวรรค์

สิ่งที่ทำให้เราปลื้มปิติยินดีที่สุด คือพระเจ้ามิได้ทรงสงวนเมืองสวรรค์ไว้สำหรับพระองค์ และเหล่าทูตสวรรค์เท่านั้น พระองค์จะทรงให้ผู้ที่เชื่อในพระองค์ ไปอยู่ที่นั่นด้วย

เด็กขอทานคนหนึ่ง สวมเสื้อผ้าที่สกปรก ขาดกระรุ่งกระริ่ง เก็บเศษอาหารบนพื้นดินกินเป็นประจำ อยากรอนที่ไหนก็นอนที่นั่น ต่อมา มหาเศรษฐีใจบุญคนหนึ่ง พบเด็กขอทานผู้น่าสงสารคนนั้น รู้สึกเอ็นดู จึงชวนเขาไปอยู่ที่บ้าน บอกว่าจะรับเลี้ยงเขาเป็นบุตรบุญธรรม เด็กขอทานเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่ก็ตามเศรษฐีไปโดยดี เศรษฐีจัดห้องที่สวยงามห้องหนึ่งให้เขาอยู่ มีเครื่องประดับห้อง เครื่องใช้ไม่สอยครบครัน ที่มุมห้องเป็นเตียงนอนราคาแพง เบาะสองชั้น อ่อนนุ่ม เศรษฐีบอกแก่เด็กว่า “ห้องนี้แหละเป็นห้องของเธอ” เมื่อช่วยทำความสะอาด และผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่ ให้เด็กขอทานนั้นเรียบร้อยแล้ว ก็ชี้ไปที่เตียงนอนและบอกว่า “นั่นเตียงนอนของเธอ” แล้วก็จากไปเด็กคนนั้นเดินไปที่เตียงนอน จึงดูด้วยความพิศวง เขามือลูกลมำไปมา แล้วพูดกับตัวเองว่า “เตียงนอนนี้ดีเกินไปสำหรับฉัน” ว่าแล้ว เขาก็นอนลงบนพื้นข้าง ๆ เตียงและหลับไป

แท้จริงเราไม่เหมาะสม ที่จะไปอยู่เมืองสวรรค์อันสวยงามนั้น เราารู้สึกว่าเมืองสวรรค์ดีเกินไปสำหรับเรา แต่พระเยซูคริสต์ว่า พระองค์จะให้เราไปอยู่ในเมืองสวรรค์จริง ๆ ขณะนี้พระองค์ทรงเตรียมที่อยู่ให้แก่เรา เมื่อเตรียมเสร็จแล้ว พระองค์จะเสด็จมารับเรา ไปอยู่ที่นั่นพระองค์ตรัสว่า “เราอยู่ที่ไหน ท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย” (ยอห์น 14:3)

ข. สวรรค์มีลักษณะอย่างไร

ไม่มีจิตรกรหรือสถาปนิกใดในโลกอาจวาดภาพที่แท้จริง ของเมืองสวรรค์ได้เพราะเป็นเมืองที่สร้างโดยฝัพระหัตถ์ ของพระเยซูคริสต์ พระองค์เองทรงเป็นผู้จัดเตรียม และตกแต่งเมืองนั้นไว้ให้เรา พระธรรมวิวรณ์ ได้กล่าวถึงเมืองสวรรค์นี้

ขอท่านจินตนาการไปด้วย ขณะที่อ่านคำบรรยายเกี่ยวกับเมืองสวรรค์ ซึ่งบันทึกอยู่ในวิวรณ์ 21:1-22:5 พระธรรมวิวรณ์เรียกชื่อเมืองนั้นว่า เป็นเมืองบริสุทธิ์ หรือ เมืองเยรูซาเล็มใหม่ “เมืองนั้นประกอบด้วยรัศมีของพระเจ้า มีแสงสว่างคู่กับแก้วที่มีราคา คือแก้วมณีโชติอันสดใส” มีกำแพงล้อมรอบทั้งสี่ด้านกำแพงนั้นทำด้วย “ทองคำเนื้อบริสุทธิ์คู่กับแก้วสดใส รากทั้งหลายแห่งเมืองนั้นประกอบด้วยแก้วประเสริฐทุกอย่าง...ประตูทั้งสิบสองประตูนั้น เป็นแก้วมุกดาทั้งแท่งและถนนในเมืองนั้น เป็นทองคำบริสุทธิ์ใสราวกับแก้ว” ถ้ากำแพงเมืองและถนนสวยอย่างนี้ สิ่งก่อสร้างอื่น ๆ จะวิจิตรพิสดารมากมายเพียงใด

ในเมืองนี้ ไม่ต้องอาศัยแสงสว่างจากตะเกียง หรือดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ และจะไม่มีกลางคืนต่อไป เพราะว่าพระรัศมีของพระเจ้า ได้ทรงส่องสว่างและพระเมษโปดกนั้นทรงเป็นดวงประทีปในเมืองนั้น

ในเมืองนั้น จะมีแต่ความสุขความยินดีเพราะ “พระองค์จะสถิตย์อยู่กับเขา เขาจะเป็นพลเมืองของพระองค์ พระเจ้าเองจะดำรงอยู่กับเขา และจะทรงเป็นพระเจ้าของเขา พระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุก

หยดจากตาของเขา ความตายจะไม่มีต่อไปการคร่ำครวญ และร้องไห้ และการเจ็บป่วยอย่างหนึ่งอย่างใด จะไม่มีอีกเลย”

เมืองสวรรค์ไม่เป็นเพียงที่อาศัยของพระเจ้าและมนุษย์เท่านั้น ยังเป็นสถานที่ซึ่งพระเจ้าทรงสำแดงให้มนุษย์เห็น อย่างแจ่มชัดที่สุด ขณะนี้เรารู้จักพระเจ้าได้อย่างเลื่อนกลาง แต่วันนั้นเราจะเห็นพระองค์และรู้จักพระองค์ เหมือนดังที่พระองค์ทรงเห็นและรู้จักเรา (1 โครินธ์ 13:12) ความสนิทสนมอย่างใกล้ชิดระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าจะกลับคืนมาสู่อย่างเดิม ความสุขความยินดีและความรักในเมืองนี้ มีมากล้นเหลือ จนเราไม่อาจบรรยายได้

ค. มนุษย์ที่อยู่ในสวรรค์ มีลักษณะอย่างไร

บางคนเข้าใจว่า มนุษย์ที่อยู่ในเมืองสวรรค์เป็นเพียงแต่วิญญาณเท่านั้น ให้เราศึกษาพระธรรม 1 โครินธ์ดูว่า แท้จริงเป็นอย่างไร

1. เป็นร่างกายใหม่ ไม่ใช่ร่างกายที่มีเนื้อหนัง ที่เรามีอยู่ในปัจจุบัน ไม่ใช่ร่างกายที่ฝังอยู่ในหลุมฝังศพ ร่างกายที่เรามีอยู่ ขณะนี้ร่วงโรยได้ และเปื่อยเน่าได้ร่างกายชนิดนี้จะไม่มีส่วนในแผ่นดินสวรรค์ ฉะนั้น ความคิดที่ว่า ในวันที่มนุษย์ฟื้นคืนจากความตาย เนื้อหนังที่เปื่อยเน่าไป หรือกระดูกที่กระจัดกระจายไป จะวิ่งมาจากทุกสารทิศ เพื่อประกอบเป็นรูปร่างเดิมขึ้นนั้น จึงเป็นความคิดที่ไม่ถูกต้องและเชื่อได้ยาก มนุษย์เดิมที่เป็นดิน ก็จะกลับกลายเป็นดินไป ส่วนมนุษย์ใหม่จะได้รับร่างกายใหม่จากสวรรค์ ซึ่งเป็นกระดูกและเนื้อที่ไม่เปื่อยเน่า แต่เป็นกระดูกและเนื้อใหม่โดยร่างกายใหม่นี้ มนุษย์จะมีชีวิตนิรันดร์และไม่ต้องตายอีกต่อไป (ดู 1 โครินธ์ 15:51-54)

มีคนเคยสงสัยว่า เมื่อมนุษย์ตายแล้วจะฟื้นขึ้นมาได้อย่างไร เพราะร่างกายของคนเราถูกเผา ถูกแยกออกเป็นส่วนตัวต่าง ๆ บางคนถูกสัตว์ร้ายกลืนกิน ร่างกายเหล่านั้นจะกลับคืนมาได้อย่างไร ถ้าเราเข้าใจว่าเราจะได้รับร่างกายใหม่จากสวรรค์ ก็จะตัดข้อสงสัยนี้ไปได้

2. เป็นร่างกายที่มีสง่าราศี และอำนาจ (1 โครินธ์ 15:40,41,43) ร่างกายที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ จะมีสง่าราศีเหมือนกับพระเยซูคริสต์ เมื่อทรงจำแลงพระกายบนภูเขา (มัทธิว 17:1-3) ร่างกายของเราจะไม่เปื่อยไม่เน่า ไม่อ่อนเปลี้ยเหมือนปัจจุบันอีกต่อไป เราเชื่อว่าเวลานั้น เราจะสามารถเหาะเหิรไปทุกแห่งได้ เหมือนเหล่าทูตสวรรค์และพระเยซูคริสต์ รถยนต์ รถไฟ เครื่องบิน และพาหนะอื่น ๆ คงไม่มีประโยชน์ต่อไปอีก

3. เป็นร่างกายที่เรารู้จักได้ (ลูกา 24:31, ยอห์น 20:16) เคยมีบางคนถามว่า เราได้รับร่างกายใหม่ไปสู่อำนาจสวรรค์แล้ว เราจะจำซึ่งกันและกันได้ไหม จากการฟื้นคืนพระชนม์ ของพระเยซูคริสต์และการทรงปรากฏพระองค์ แก่เหล่าสาวกทำให้เราเชื่อว่า ร่างกายใหม่ซึ่งเราได้รับจะมีรูปร่าง และลักษณะเหมือนรูปร่างลักษณะเดิม ซึ่งเราสามารถจำได้ ยิ่งกว่านั้น เราอาจจะรู้จักคนทั้งหลาย ซึ่งเราไม่เคยเห็น

หน้ามาก่อนก็ได้ เช่น ลาซารัส กับ เศรษฐี (ลูกา 16:20-24) เศรษฐีไม่เคยเห็นอับราฮัมมาก่อน เมื่อเขาเห็นอับราฮัม เขาจำอับราฮัมได้ทันที เมื่อเราไปสู่สวรรค์ เราคงรู้จักอับราฮัม ยาโคบ โยเซฟ โมเสส โยชูวา อิชยาห์ เปาโล เปโตร และคนอื่น ๆ ได้ทันทีเช่นกัน

ง. เงื่อนไขการเข้าสู่แผ่นดินสวรรค์ (วิวรณ์ 21:27)

วิวรณ์ 21:27 กล่าวว่า คนที่ไม่สามารถเข้าแผ่นดินได้ คือคนที่มีมลทินหรือประพฤดิชั่ว หรือคนที่ยังไม่ได้บังเกิดใหม่ (ยอห์น 3:3)

คนที่เข้าแผ่นดินสวรรค์ได้ คือ “คนทั้งหลาย ที่มีชื่อจดไว้ในสมุดทะเบียนประจำชีพ” ท่านอาจมีชื่อจดไว้ที่ทะเบียนสัมมะโนครวที่อำเภอ ที่คริสตจักร ที่โรงเรียน ที่ทำงานแต่ชื่อของท่านจดไว้ในสมุดทะเบียนประจำชีพ ในเมืองสวรรค์แล้วหรือยัง ท่านแน่ใจไหม มีเพลงนมัสการบทหนึ่งกล่าวว่า

“ครั้งเมื่อเปาตรของพระเจ้า

เวลาของโลกก็ถึงที่สุด

และพระเยซูกลับมารับเราไปสวรรค์

สานุศิษย์ผู้รอดชีวิตในโลก

พระเจ้าทรงรับเป็นบุตร

ครันเรียกชื่อเบื้องบน ชื่อข้าก็อยู่ที่นั่น

ครันเรียกชื่อที่เมืองเกษมสุข

ครันเรียกชื่อที่เมืองเกษมสุข

ครันเรียกชื่อที่เมืองเกษมสุข

ครันเรียกชื่อเบื้องบน ชื่อข้าก็อยู่ที่นั่น

ผู้ที่เชื่อ และต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดอย่างแท้จริง จึงคิดถึงเหตุการณ์ข้างหน้าด้วย ความหวัง ความปีติยินดี เราจะไม่ต้องเร่ร่อนดิ้นรน ต่อสู้เพียงเพื่อจะปะทะชีวิต ให้คงอยู่แต่ละวันแต่เราจะมมีชีวิตนิรันดร์ ในสวรรค์สถานซึ่งเป็นบ้านถาวรของเรา ณ ที่นั่น จะมีแต่ความสุขสดชื่น และความยินดีตลอดไปเป็นนิจกาล.